ZONGULDAK İSYANIMIZDIR

kimsenin havza içinde sorumlu maya hakkı yoktur. Sorumlu peryalizmin entegrasyon programı rultusunda havzayı gözden çıkaran çok yönlü bir programla yok etmeye şan siyasi iktidarlardır. Bu yüzden üm de siyasi iktidarlar tarafından tilemez

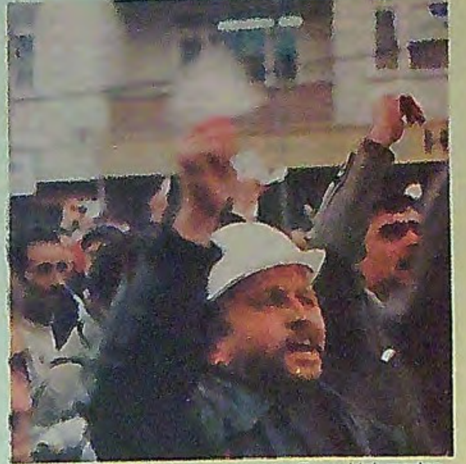
■ *Maden işçiliği Zonguldak'ta bir yaşam biçimidir ve ocaklar maden işçisinindir. Yeraltı maden işçisinin olduğu kadar, yerin üstü de, vardiya çıkışları ve Zonguldak sokakları da maden işçisinindir. Yeni katliamların önüne geçmek için şimdi yeraltını, yerüstüne taşıma zamanıdır.*

TTK Kozlu Müessese-si'ne bağlı, İhsaniye ve İncirharmanı ocaklarında, 3 Mart 1992 günü, 16.00-24.00 vardiyasında çalışan maden işçileri, saatler 19.40'a geldiğinde grizu patlamasına yakalandı. Ani metan gazı degajmanı sonucu ortaya çıkan grizu patlamasının arkasından, havada bulunan kömür tozlarının da yanarak zincirleme patlamalara yolaçması ve ocak içlerinde oluşan alev fırtınaları çok sayıda maden işçisinin ölümüne yolaçtı.

- 560 kod'ta oluşan grizu patlamasının, diğer kod'lara kömür tozu patlaması ve açık yangın şeklinde ulaşması, patlamalardan bir süre sonra ocağa giren tahlisiye ekiplerinin çalışmalarını zorlaştırırken, ocaklarda bulunan bir çok madencinin de yangınla birlikte açığa çıkan karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu ölmesine yol açtı.

Tahlisiye ekiplerinin ocaklarda sürdürdükleri kurtarma çalışmaları sırasında karşılaştıkları tablo ise; patlamaların arkasından koşarak çıkışlara yönelen işçilerin karbonmonoksit bulutuna yakalanarak yollarda can verdiği şeklinde. Ocak içlerindeki yollar koşarken ölüme yakalanan işçilerin cesetleriyle dolmuş. Tahlisiye ekiplerinin karşılaştıkları bir başka olay ise

Devamı 7. Sayfada

Ocaklar bir kez daha mezar oldu. Zonguldak maden işçisi, daha ocaklara inerken, soğukkanlılıkla kabullendiği ölümü bu defa Kozlu'da gördü. Maden işçileri 254 arkadaşlarının yasını tutup yaralarını sarmaya çalışırken bir de "Bu ocaklar kapatılsın" diyen mezar soyguncularının seslerini işitince, yaslı bekleyiş gergin bekleyişe dönüştü.

İŞÇİLERİN SESİ

Sayı: 36 • 16 Mart 1992 • 5000 TL (KDV Dahil)

Kaza Değil Katliam

30'lardan bu yana sermaye sınıfını atmayı temel ilke olarak kabul eden n kamu işletmeleri bugün teknoloji nüyle en geri konumda kalırken idarların politik geleceklerinin oy posu olmuşlardır. Şimdi egemen sınıf ndisini vareden bu kuruluşların ynuna idam fermanı asmaya çalışıyor.

■ *Son olarak Kozlu'da yaşanan grizu katliamının nedeni 20-25 dakikalık bir ihmal değil, 12 yıldır TTK'nın devamı için gereken %20'lik yatırımları %5'in altına düşüren siyasal iktidarların politikalarıdır. Şimdi ise kendi suçlarını yükleyebilecekleri kişi ve kişiler yaratma telaşı içine girmişlerdir.*

Bu yazı, Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur'un, 7 Mart tarihli Genel Kurul'da yaptığı konuşmadan alınmıştır.

Zonguldak TTK'nın Kozlu bölgesindeki grizu patlaması sonrası oraya gittiğini ve gözlemlerinin, edindiği bilgilerin, yaşanan olayın ancak katliamla tanımlanabileceğini söyleyen Uygur "Devletin yetkilileri erken uyarı sistemi ile en ileri teknolojiye sahip olduklarını söylüyorlar. Oysa yeraltında 8 noktada gaz ölçümü yapan bu sistem birtakım masalara bağlı. O masaların kararıyla tüm çalışmalar durdurulabiliyor. Erken uyarı sistemi tehlike anında çalışmaları durdurma uyarısını çalışanlara değil telefonlarla bağlı olduğu masalara yapıyor" diyerek patlama yerlerinin ve yanma, demir çarpmaları sonucu ölen işçilerin dışında kalanların CO (Karbon monoksit) gazı ile öldüklerini söyledi. "İşçilerin hiç birinde CO maskesinin olmaması ölümleri enaz 1/3 oranında arttırmıştır"dedi.

Çetin Uygur Kurumda hala en ilkel yöntemlerden biri olan "kara tumba" yönteminin uygulanmasının depolanmış grizu gazının ani gelip yayılmasını getirdiğini açıkladı. Patlamanın olduğu İncirharmanı Çay kömür damarının da bu ilkel yöntemle çalıştığını, bu çalışma yöntemiyle eski üretimlerin irtibatlanmasının daha büyük tehlikeler yaratmış

Devamı 7. Sayfada

Yeni Dünya Düzeninde Türkiye - Türkî Cumhuriyetler ve Türk Milliyetçiliği

- *İki kutuplu dünya panoramasının, kutuplardan birinin çökmesiyle ortadan kalkması nasıl ton tutacağı belli olmayan yeni bir süreç yarattı. Dünya politikası açısından tam bir ikili süreç yaşanıyor.*
- *Bir yandan serbest piyasa ekonomisi, insan hakları ve demokrasi etrafında oluşacak bir "konsensusa" bağlı olarak gelişecek globalleşme tek sisteme gitme eğilimi, diğer yandan parçalanma anlamına gelen bölgeselleşme ve milliyetçilik.*
- *Bu iki sürecin birbirini çelen bir rotada mı, yoksa birbirini besleyen bir rota da mı gelişeceği, dünya politikasının en önemli dinamiği olarak ortaya çıkıyor.*

Yazısı 2. sayfada

Madencilerin cesetlerinin üzerine basarak "ocakların kapatılmasından başka çözüm yok" diye politika yapanlara yanıttır: İŞTE ÇÖZÜM!

SİYASİ İKTİDARLARIN MÜDAHALESİNE SON!

MADENLER ÇALIŞANLARIN VE HALKIN OLMALIDIR!

Yazısı 7. Sayfada

içindekiler

Bahar Taarruzu ve Türk Şovenizmi

er şey Özal'ın Baharda PKK'ya karşı bir "taarru- irişileceğini açıklamasıyla başladı. Bahar Sendro- larak adlandırılan aslında bir tür "sindirme" yön- olarak CIA ve kontrgerilla tarafından kullanılan lojik savaş taktiğinin izleri Kürdistan'da da ortaya Yıllardır devletin baskısı altında tutulan Kürt şimdi yeni ve eskisinden daha şiddetli bir zulüm ntisi içine sokularak terörize edilmek isteniyor. an salt bir beklentiden ibaret olduğunu söyleyebil- ise içinde yaşadığımız günlerde ortaya çıkan olay- üşünüldüğünde olanaksız görülüyor. Kürt realite- tanıdığını söyleyen Koalisyon hükümetinin uğı "demokratikleşme" umutlarının yerini şimdi ez daha uzatılacak olan Olağanüstü Hal uygula- , Hizbul-kontra olarak adlandırılan cinayetler, harekatları almış durumda.

Koalisyon hükümeti bir yandan "taarruz" laflarını reddederken diğer yandan MİT başkanı Teoman Koman'ın ağzından "katliam" senaryoları basında tefrika ediliyor. Demirel'in ABD gezisinde "terörizme" karşı olma noktasında ABD ile anlaşma sağlandığı söylenirken dünyanın en büyük terör örgütü olan ABD'nin kontr- gerilla koordina- Peter Burley'in yakında Türkiye'yi ziyaret edeceği anıyor.

Bütün bu gelişmeler Kürt ulusal ayaklanmasına olma noktasında ABD ve TC politikalarının ça- ğı konusunda önemli ipuçları olarak görülmelidir.

Devamı 2. Sayfada

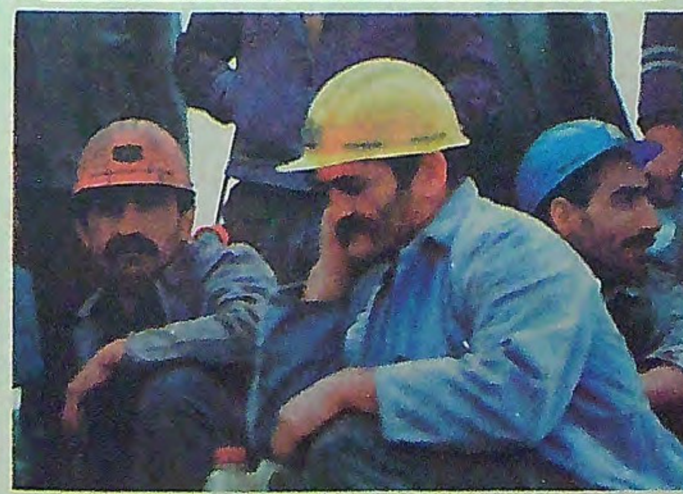
Yeraltı Maden-İş Genel Kurulu yapıldı

● *Yeraltı Maden-İş Genel Başkanlığı'na yeniden seçilen Çetin Uygur yaptığı açıklamada Yeraltı Maden-İş'in yasal zeminde yeniden maden işçilerinin gündemine girdiğini belirtirken, Zonguldak'ta yaşanan olayı "katliam" olarak tanımladı.*

DİSK'e bağlı YERALTI MADEN-İŞ Sendikası 12 yıl 7 ay sonra seçimli ilk Genel Kurulu'nu yaptı.

Genel Kurulun 7.3.1992 tarihindeki açılışında konuşan Genel Başkan Çetin Uygur "12 Eylül öncesi işyerlerinde yaşadığımız saldırılar, işyerleri dışındaki saldırılarla bütünleşince Çakmakkaya'da Hüseyin Yılmaz, Aşkale'de Ali Taş, Yeni Çeltek'te Ramazan Anar ve Bayram Ünlüyol arkadaşlarımızı kaybettik. 12 Eylül ise yaklaşık 1100 maden işçisi arkadaşımızı sorgulara, işkencelere ve kendi yargılarının saldırısına hedef seçti. Amasya Şube Mali Sekreteri Ahmet Ayvalı arkadaşımızın uğradığı işkence sonrası kırılan kafa kemiğinin bir parçası alındı. Belden aşağısı tutmuyor ve vücudunun sağ tarafı duyarsız, Demirtaş Geçici arkadaşımız uğradığı işkenceler sonrası gönderildiği cezaevinde tedavi göremediğinden iki bacağını kaybetti.

Devamı 2. Sayfada

Madencinin umutları ölümle, yaşama kavgası mezar soyguncularının "ocaklar kapatılsın" çığlıklarıyla gölgeli. Ve madenci kaygılı, öfkeli düşünüyor: "Ne aç kalmak ne de ölüm yazgımız değil".

ZONGULDAK'LA DAYANIŞMA HESABI
Yapı Kredi Bankası Yenişehir Şubesi
171549-9
ANKARA

OTOMOBİL -İŞ NEREYE?

Yazısı 6. Sayfada

Yeni Dünya Düzeninde Türkiye - Türkî Cumhuriyetler ve Türk Milliyetçiliği

Soğuk savaşın sona erişinden beri Türkiye'nin değişen dünya koşulları içinde kendine nasıl bir yer bulacağı sorunu TC'nin dış politikasının en önemli sacayağını oluşturuyor. Yıllardan beri komünizme karşı bir "kalkan" görevi üstlenen ve bundan bir "stratejik önem" devşirerek kendini konumlandıran TC eski SSCB'de ortaya çıkan çöküşün ardından kelimenin gerçek anlamıyla boşluğa düşmüştü. Gerek devletin temel ideolojik harcını oluşturan anti-komünizmin anlamını yitirişi, gerekse de Batı ve özellikle de ABD tarafından terkedilme koşullarının doğması bu boşluğun en temel iki bileşeni durumundaydı. Yeni dünya tablosu karşısında Türkiye yüzünü Orta Doğu'daki gelişmelere çevirerek Körfez Krizi sırasında yeniden efendilerinin gözüne girme şansını yakalamaya çalıştı. Türkiye'deki iç politik gelişmeler açısından da tayin edici bir öneme sahip olan "Kürt sorunu" aynı zamanda bir Orta Doğu sorunu olması nedeniyle Türkiye'yi bölgedeki gelişmelere doğru çeken bir içerik taşıyordu. Körfez Savaşı'ndan doğan "şansı" Türkiye yeterince kullanamadı. Sonuçta savaşın toz bulutları dağılıp yerini tam bir kaos ortamı alınca, Türkiye yeni bir "kriz" anına kadar unutulan bir müttefik haline dönüştü. Yeni Dünya Düzenine ayak uydurma doğrultusunda, önce Özal sonra da Koalisyon hükümeti tarafından gerçekleştirilen manevralar da Türkiye'nin kurulan dünyada nasıl bir konum kazanacağının yanıtı için henüz yeterli olabilmiş değil. Şimdi Türkiye açısından yeni dünya düzeninde bir yer kapabilme noktasında ikinci bir "şans" Türki Cumhuriyetlerde yaşanan kargaşayla birlikte ortaya çıkıyor. Türkiye yine efendileri adına bir "köprü" olmaya yönelik manevralara girişmiş durumda.

Ancak Türkiye açısından en önemli şanssızlık içinde bir yer kapmaya çalışacağı yeni dünya düzeninin henüz yerine oturmamış olmasından kaynaklanıyor. Emperyalist-kapitalist ülkelerin iç ilişkileri nasıl şekillenecektir? Dünya tek bir sisteme doğru mu gitmektedir? Emperyalist sistem Doğu Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan kaosu nasıl bir çerçevede "istikrar"a kavuşturup bu ülkeleri kendi sistemine entegre edecektir? Yeni sömürge ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ilişki bu yeni dönemde hangi temelde kurulacaktır? Bütün bu sorular yanıt beklemektedir. Dolayısıyla eski dünya koşullarında var olan belirli kurallar bugün yerini tam bir belirsizliğe bırakmış durumdadır. Türkiye bu nedenle belirsizlik içinde belirli bir yer kapma gibi çelişik bir konumdadır.

Demirel'in Gezisi ve ABD politikaları

Demirel'in ABD gezisi işte tam da böyle bir belirsizlik anına denk düştü. Dünya politikasına ABD nin "güçlü kollarında" himaye edilerek dahil olmayı tarihsel bir miras olarak devralan TC bu mirasa uygun bir tarzda yine efendilerine sığınma politikalarına baş vuruyor. Türki cumhuriyetlerdeki yıkıma bir "ABD taşeronu" olarak dahil olma noktasında Koalisyon hükümeti Özal'ın Körfez Savaşı günlerindeki politikasına benzer bir politikaya belki biraz "utangaç" bir tarzda ama ondan farklı olmayan bir tutumla yöneliyor. Bunun en açık göstergesi Demirel'in ABD gezisidir.

Türkeş 14 Şubat tarihli gazetelerde yayınlanan demecinde "Türkiye'de şimdi herkes Turancı oldu, bizi de geride bıraktılar" diyordu. Gerçekten de Demirel'in ABD gezisinde gündemi belirleyen Türki Cumhuriyetlerdeki gelişmeler karşısında takınılan tutumlar Türkeş'i doğruluyor. Demirel eski bir SSCB uzmanı olan CIA Başkanı Gates ile yaptığı görüşmelerde esas olarak Türki Cumhuriyetler konusu üzerinde duruyor. Bush-Demirel konuşmalarında da konu yine aynı. TC'nin "Türk sorununa sahip çıkıyor" görünmesi, kendi bağımsız çıkarlarını savunuyor yanılsamasına neden olabilir. Oysa TC'nin Türki Cumhuriyetlere sahip çıkması, tam da yeni dünya düzeninin efendilerinin Türkiye'ye biçtiği role denk düşmesindendir. Bush'un gezi sonrasında söylediği "Bu konuda iki ülke daha şimdiden el ele vermişlerdir" şeklindeki sözleri aslında bu gerçeğe işaret ediyor. Türkiye değişen dünya koşullarında da efendilerinin izinden gitmeye devam edecek. Bu durum Demirel'in gezisi sırasında Bush'un Türkiye yerine Teksas demesinin sıradan bir dil sürçmesinin ötesinde anlam taşıdığının göstergesi sayılabilir. Gerçekten de Türkiye dış politikasında Teksas gibi bir Amerikan eyaleti olarak davranıyor.

Doğu Avrupadaki çöküşün ardından ABD için en önemli dış politika konusu dağılan Sovyetler'in batıya nasıl entegre edileceğiydi. Doğu Avrupa'daki çöküşün ilk günlerinde bütün bir Batı dünyasının histerik zafer çığlıkları artık istikrarlı bir dünya ortamının doğduğuna yönelik bir umuda da denk düşüyordu. Kapitalizm karşısında en yetkin meydan okumayı şahsında cisimleştiren sosyalizm artık ölmüştü ve kapitalizm rakipsiz bir sistem olarak insanlığın geleceğine damgasını vurabilirdi. Umutlar çok kısa bir süre sonra yerini kargaşadan doğan bir umutsuzluğa bıraktı. Batı düşüncesinin anavatanı olan Avrupa'nın göbeğinde patlak veren Yugoslavya'daki iç savaş, SSCB'nin dağılmasıyla eski Sovyet topraklarında ortaya çıkan etnik çatışmalar, Cezayir'de islamcı FIS'in seçim zaferi ve onu izleyen askeri darbe geleceğin kapitalist sistem için hiç de sorunsuz olmayacağını gösteren en önemli olgular olarak ortaya çıktılar. Yıllardır "sosyalizm" adına yaşanan pratikler içinde bastırılmış ve bu nedenle de tatmin edilmemiş ulusal duygular, kendilerini erteleyen toplumsal ve siyasal yapının dağılmasıyla birlikte bir anda açığa çıkınca "gecikmiş bir milliyetçilik" dalgası 20. yüzyılın son çeyreğinin yükselen ideolojisi haline dönüşüverdi. Olgun bir meyva gibi kucağına düşeceğini umduğu Doğu Avrupa ülkelerinden batının kucağına düşen bir ateş topu oldu.

Etnik özellikleri açısından "Türk", dinsel kimlikleri açısından da "müslüman" olan Orta Asya cumhuriyetlerinin batıya entegre olabilmeleri için Batılı değerleri benimsediği ileri sürülen ve Orta Asya cumhuriyetleriyle aynı dinsel ve ulusal kimliğe sahip Türkiye'nin bir "model" oluşturup oluşturmayacağı batı açısından da, Türkiye açısından da içinde yaşadığımız konjonktürün en önemli soruları arasında. Demirel'e yolladığı 6 Ocak tarihli davet mektubunda Bush, bu duruma şöyle işaret ediyor: "Orta Asya cumhuriyetlerinin demokrasi ve ekonomik gelişme yolundaki reformlarının başarısı için gerekli istikrar ortamını yaratmak açısından Türkiye ile yakın ve yoğun işbirliğinde bulunabileceğimizi düşünmekteyim. Türkiye bu cumhuriyetler için önemli bir model vazifesi görebilecektir."

Bush'un "model" olma önerisi her zaman olduğu gibi Türkiye tarafından da olduğu gibi kabul ediliyor. Washington senaryolarına dahil olma noktasında hiç bir TC hükümeti tereddüt etmiyor. Demirel de aynı Özal gibi Bush'un önerisini olduğu gibi benimsiyor. Soğuk Savaş döneminde Hür Dünya'nın itaatkar üyesi olan Türkiye'nin Yeni Dünya Düzeninde de aynı rolü üstleneceği şimdiden söylenebilir. Ama bu kez işler Soğuk Savaş dönemindeki kadar kolay yürümeyecek. O zaman iç ve dış politikada kaba bir "anti komünist" çizgiye sahip olmak yeterli oluyordu. Şimdi ise sorunlar oldukça karmaşık bir yapıda. Türki Cumhuriyetler'de ulusal taleplere sahip çıkan bir dış politika kendini dayatırken, iç politikada Kürt sorununa karşı ulusal talepleri reddeden bir tutum takınmak zorunda kalınıyor. Yine Türki Cumhuriyetler'e yaklaşımda "müslümanlık" faktörü önemli bir dayanak oluştururken, iç politikada "laik" bir görünüm lanse edilmeye çalışılmaktadır. Demokrasi ve insan hakları konusunda da benzeri paradokslar mevcut. Azeri-Ermeni çatışmalarına barışçıl çözüm öneren hükümet, diğer yandan kendi ülkesinde 20 milyona yakın insana karşı kıyım planlarını içeren "taarruz" hazırlıklarını sürdürmektedir.

Bu durumda, görünen o ki, iç ve dış politikanın belirlenmesinde tam bir ikiyüzlülük geçerli olacak. Böylesi bir politika yapma tarzı kuşkusuz Demirel'in kişiliğine oldukça denk düşmektedir.

Ama söz konusu paradokslar sadece Demirel'e özgü paradokslar değildir. Dünya politikası açısından da insan haklarına ve demokrasiye saygılı bir çerçevenin içi, batı için tehdit oluşturan her türlü akımın bastırılmasıyla ve bunun için askeri güce başvurulmasıyla doldurulmak durumunda. Ayrıca globalleşme ve tek sisteme gitme düşüncelerinin karşısında bölgeselleşme ve milliyetçilik eğilimleri güçleniyor.

Yükselen Milliyetçilik, Globalleşme ve Karabağ Sorunu

İki kutuplu dünya panoramasının, kutuplardan birinin çökmesiyle ortadan kalkması nasıl ton tutacağı belli olmayan yeni bir süreç yarattı. Dünya politikası açısından tam bir ikili süreç yaşanıyor. Bir yandan serbest piyasa ekonomisi, insan hakları ve demokrasi etrafında oluşacak bir "konsensusa" bağlı olarak gelişecek globalleşme tek sisteme gitme eğilimi, diğer yandan parçalanma anlamına gelen bölgeselleşme ve milliyetçilik. Bu iki sürecin birbirini çelen bir rotada mı, yoksa birbirini besleyen bir rota da mı gelişeceği, dünya politikasının en önemli dinamiği olarak ortaya çıkıyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin iç işleyişi açısından bir yandan ABD, Japonya ve Avrupa'yı içine alan bir ortak hat öngörülürken, diğer yandan her üç güç odağı da kendi çıkarlarını koruyacak olan bölgesel eğemenlik alanları yaratmaya yönelik çabalarını sürdürüyorlar. Maastrich toplantısıyla gerçekleşen globalleşme atağını BAB'la birlikte Avrupa'nın bütünleşmesi izlerken, ABD de Meksika ve Kanada'yla birlikte Kuzey Amerika İktisadi Birliği'ni oluşturma peşinde. Benzer bir bölgeselleşme eğilimi Latin Amerika ve Japonya'nın eksenini oluşturduğu Asya Ülkeleri Birliği için de geçerli. Medyanın evrensel etkisi, ekonominin uluslararası karekteri ve siyasal normlardaki uzlaşma temelinde ortaya çıkan globalleşme eğiliminin içinde ortaya çıkan bu bölgeselleşme eğiliminin yanısıra özellikle Doğu Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan milliyetçilik eğilimleri de "tek dünya" özlemlerinin önünde önemli bir engel yaratıyor.

Üstelik 20. yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıkan milliyetçilik dalgası batının iç tarihinde ortaya çıkan milliyetçilikten oldukça farklı bir rotada seyrediyor. 19. yüzyılda "ulus devlet" düşüncesi temelinde gelişen milliyetçilik akımları bunu "modernleşme" sürecinin bir parçası olarak yaşarlarken, esas olarak da Alman ve İtalyan milliyetçiliklerinde olduğu gibi bir ekonomik pazar yaratma ve genişleme temel dürtü durumundaydı. Parçalanmış bir feodal pazar yerine kapitalist bir pazarın ortaya çıkışı Batı milliyetçiliğini besleyen ana kaynak durumundaydı. Bu tür bir milliyetçiliğin ekonomik mekanizmalar yoluyla bir üst düzlemde globalleşmeye doğru gidişi nispeten kolay bir durumdu. Bugün ise etnik temelde gelişen bir milliyetçilikten söz etmek daha uygun görülüyor. Üstelik Orta Asya cumhuriyetlerinde olduğu gibi bu tür bir milliyetçiliğin, İslam gibi anti-batılı ve anti-modernleşmeci bir etki altında olduğu söylenebilir. Bunun tek sisteme giden global bir gelecek düşüncesini zorlayacağı ortadadır.

Dünya çapında bir "evrensel barış" çağının başladığına duyulan inançla Yugoslavya'da yaşanan kanlı iç savaşın ya da son Ermeni-Azeri çatışmasında ortaya çıkan kanlı görüntülerin bağdaşabilmesi mümkün görünmüyor. Yıllardır "dünyanın huzurunu bozmakla" lanetlenen sosyalizmin kurulduğu topraklarda şimdi sosyalizm yok, ama katliamın, ulusal egemenlik kavgalarının, kanlı iç savaşların hüküm sürdüğü bir coğrafya var. Bu durum hem kapitalizmin ideologlarının geçmiş demogojilerini hem de milliyetçiliğin varacağı sonuçları ortaya koyuyor.

Türkiye açısından ise tam bir şoven histeri söz konusu. Karabağ'da gözü dönmüş bir milliyetçiliğin yarattığı kanlı görüntülere tepki olarak yine gözü dönmüş bir milliyetçilik; Türk milliyetçiliği hortlatılmaya çalışılıyor. "Azerilerin bizimle aynı mezhepten olmadıkları için katledilmeleri vaciptir" diyen Özal'dan, eskinin sosyal demokrat lideri Ecevit'e, Türkeş'ten Demirel'e kadar hemen herkes Türk milliyetçiliği bayrağına sarılıyor. Karabağ olaylarını bir siyasal sıçrama tahtası olarak kullanmaya çalışan faşist hareket Kürtleri de hedef alan bir şovenizmi kışkırtıyor. Bu konuda bizzat Azerilerin ya da Halk cephesinin "barışçıl" bir çözümden yana olması Türk şovenistleri açısından hiç bir şey ifade etmiyor. Basından TV kanallarına, siyasal partilerden üniversitelere kadar Ermenileri hedef alan bir şovenist dalga, parça parça yurdun her köşesine yayılmak isteniyor. Türkiye'nin dört bir yanında uç veren milliyetçilik iklimi Türkileri de etkisi altına almaya başlıyor. Böyle bir toplumsal ruh halinin kendi içinde de ulusal bir ayaklanma koşullarını yaşayan Türkiye toplumu açısından son derece vahim noktalara taşınabileceğini bu-günden öngörmek gerekiyor. "Şahlanan Türk milliyetçiliğinin" Ermenistan'a doğru yürüyüşe geçmesi şimdilik bir fantezi olarak görülebilirse de bu tür bir ruh halini kullanan faşist akımların ve devlet içindeki faşist odakların oluşan tepkileri Kürtler üzerine sürmek isteyecekleri kesin gibidir.

Bu noktada Karabağ konusunda kimin haklı olduğu şeklindeki bir tarih tartışmasının ötesinde Türkiyeli ilerici ve devrimcilere önemli görevler düşmektedir. Her şeyden önce kim tarafından gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin "ulusal katliamlara" karşı çıkmak her devrimci demokratın görevi sayılmalıdır. Bu nedenle Ermenilerin Azeri köylerinde giriştikleri katliamları onaylayabilmek olanaksızdır. Ancak bu katliamları "bizim" tarafı-mızdan gerçekleştirilecek katliamlara dayanak yapmak da kabul edilemez. Faşistler tarafından gerçekleştirilmeye çalışılan tam da budur. Bu noktada devrimciler milliyetçiliğin yarattığı sonuçları teşhir ederken ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin de kararlı savunucuları olarak davranmak zorundadırlar. Bunun da ötesinde özellikle Kürtler üzerine yönelecek bir Türk milliyetçiliğine karşı durmak, bugün açısından özel bir önem taşımaktadır. Bir yandan TC devletinin gelişen Türk milliyetçiliğinden güç alarak Kürdistan'da girişeceği katliamlara karşı durmak, diğer yandan da toplumda bir Kürt-Türk çatışmasını körüklemek isteyen faşistlere karşı tavır almak son derece yakıcı bir görev olarak belirmektedir. Herkes bilmelidir ki, milliyetçiliğin bağnazlığının hüküm sürdüğü bir ülkede ne demokrasi ne de insan hakları yeşerebilir. Ulusal katliamlar bahane edilerek gerçekleştirilecek ulusal katliamlar sadece ve sadece Kürdistan'da değil, batı yakasında da özgürlüğün boğulması demektir.

Bahar Taarruzu ve Türk Şovenizmi

Baştarafı 1. sayfa

Ayrıca gerek Batı yakasında sivil hedeflere yönelen e-
lemlerden gerekse de Karabağdaki Ermeni-Azeri çat
masından güç alan Türk şovenizmi ve bunu bir Kü
Türk çatışmasına dönüştürme gayreti içindeki fa
güçlerin provakasyonları baharın gerçekten sıcak ge
ceğinin göstergeleri arasında. Saddam rejiminin dev
mesi noktasında odaklaşan ABD senaryolarına Ku
Irak'taki Kürtlerin de dahil olduğu düşünülürse Kürd
tan'daki gelişmelerin uluslararası politika açısından
önemli bir sorun olduğu ortadadır.

Tam da bu noktada Kuzey Irak'ta yeniden ABD
litikalarına yedeklenmesi muhtemel olan Barzani
derliğindeki Kürt örgütleri ve TC'nin "bahar taarru
arasında sıkışacak Türkiye Kürdistan'ındaki Kürt ulu
güçleri açısından zor bir dönem başlamaktadır. H
bul-Kontra tarafından gerçekleştirilen cinayetler bu
lamda "ön sindirme" eylemleri olarak nitelenebilir.
yolla hem kürtler arasında islam kanalıyla bir bölün
yaratma hem de devlet terörünü artık kanıksamış o
Kürtlerin nereden geleceği belirsiz ve bu nedenle
kuralsız bir terörle teslim alınmaları hedeflenmekted

Aslında TC tarafından uygulamaya konulan b
yöntemlerinin en temel nedeni Kürt ulusal hareket
varmış olduğu boyutlardır. Bölgede bir "pat" duru
nun varlığı uzun bir süredir Türk basınında da yer
yor. Kürt sorununu baskı ve terörle çözme politika
bu anlamda sınırına dayanmış durumda. Bundan
rası daha çok baskı ve daha çok direniş şeklinde bir
recin ortaya çıkmasından başka bir sonuç vermeye
tir. Nevruz'un yaklaştığı günlerde yaratılmaya çalış
korku havası da baskı politikalarının bir parçası ol
görülmelidir.

Kural olarak her devlet "savaş hali" ilan etm
düşündüğünde kendi ulusunun aktif desteğini arka
almaya özen gösterir. Kürdistanda "taarruza" niy
nen TC'nin de farklı davranmayacağı söylenebilir
noktada baskıcı devlet politikalarının temel de
yükseltilmeye çalışıyan Türk şövenizmidir.

Kürtlere karşı bir düşmanlığı bayrak yapan T
şovenizminin Türk halkı arasında da güç kazan
halklar arasında giderilmesi mümkün olmayan ta
bir kin duygusunun ortaya çıkması demektir. Şove
milliyetçiliğin eğemen olduğu bir ülkede ise ne de
rasinin ne de insan haklarının gelişemeyeceği or
Bu nedenle de bir yandan toplumda kürtlere yönel
düşmanlığın gelişmesine diğer yandan da bu düşm
ğın asıl kaynağını oluşturan Kürt sorununun
yöntemlerle çözülmesine karşı çıkmak gerekiyor.
letin baskı ve katliamlarıyla yok edilen her Kürt
sorunu noktasında bir çözüm değil bir çözümsüzlü
ğuracaktır. Baskı ve zulumle bir halkın esaret a
alınamayacağı herkes için bir tarih dersi sayılm
TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü savaş hiç bir z
çözüm olarak görülemez. Bugün Kürt sorununun
mü noktasında atılması gereken ilk adım halkla
sında kin tohumları ekmekten başka hiç bir sonu
ratmayacak olan TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü
son vermesidir. Bunun bir adım ötesi Kürt hal
kendi kaderini tayin hakkının ayrı devlet kurma
da dahil olmak üzere tanınmasıdır. Bu noktada
yeli devrimci demokrat güçlere özel bir görev dü
tedir. Bir yandan Türk şovenizmi dalgasının göğ
mesi diğer yandan TC'nin savaşa son vermesi
bir politika olarak örgütlenmelidir. Kürt sorunun
zümü ancak özgür ve demokratik bir ortamda ger
şebilir. Bu nedenle şimdi her iki halkın kaderi çok
fazla bir biçimde birbirine bağlı hale gelmiş dur
dır.

Faşistler Üniversitelere Saldırd

2 Mart Pazartesi günü İstanbul Üniversitesi Merkez Binada (birçoğu öğrenci olmayan) bir grup ülkücü-faşist biraraya geldi. Amaçları güya Azeri-Ermeni çatışmasını ve Azeri soykırımını anlatan bir forum yapmaktı! Ancak ne hikmetse, hepsi de taşlı ve sopalıydı. Hatta içlerinde silahlı olanlar vardı.

Bir gün önce Taksim Meydanı'nda intikam yemini içerek, T.C. ordusunu Ermenistan üzerine yürümeye çağıran faşistlerle, üniversiteye gelen faşistler aynıydı.

80 öncesinde komünizme ve komünistlere karşı bir hareket olarak kendini vareden ve Maraşların, Çorumların, 16 Martların sorumlusu faşistler, bugün de siyasal atmosferdeki boşluklardan yararlanmaya çalışarak , "Ermeni soykırımı", "bölücü terör" gibi çeşitli motiflerle Türk Şovenizmini körüklemekte ve Türki Cumhuriyetlerin Birliği gibi çağdışı, ırkçı hedeflerle kendilerini varetmeye , güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

Azeri-Ermeni çatışması nedeniyle ortaya çıkan toplumsal tepkileri örgütlemeye çalışmanın yanında, Türk-Kürt çatışması ekseninde palazlanmaya çalışan ve Kürt Ulusal Direnişinin karşısına özellikle Türkiye'nin batısında da Türk Şovenizmini güçlendirerek çıkmak isteyen faşistlerin üniversitelerde rahatça propaganda yapmalarına izin verilemezdi. Faşistlerin yapacakları propaganda, Azeri-Ermeni ve Türk-Kürt halklarının düşmanlığını körükleyen bir propaganda olacaktı ve ne Karabağ Sorununa, ne de Kürt Sorununa çözümden öte çözümsüzlük ve katliamlar önermekten başka bir an-
lama gelmezdi. Türk
devrimci gençleri bi
ceyle ve faşistlerin p
dasını engellemek
Türk Şovenizminin
da, halkların kard
öne çıkarıldığı bir fo
lattılar.

Faşistler 100-150
bir grup halinde for
makta olan ve sayılar
varında olan devrimci
cilere saldırdılar.
yapan devrimci-demo
rencilerce püskürtüle
ler, birkaç el silah ku
yeniden saldırdılar v
çatışmada beş devri
renci ağır olmak üz
çok öğrenci yaralandı
lerin saldırısından ön
lardan birkaçıyla gör
görülen polis ise çatış
tikten sonra "sukünet
yıcı edalarıyla üniv
girerken ambulansta
indirdiği yaralı öğr
gözaltına almaktan
kalmadı.

Sivil faşistler yi
günlerde ve aynı baha
Kayseri'de Erciyes Ü
tesi ve Ankara'da Dil
Coğrafya Fakültesi'nd
tanbul'dakine benzer
larda bulundular.

Yeraltı Maden-İş Genel Kurulu

Baştarafı 1. sayfada

Konuşmakta güçlük çekiyor. Aşkale Linyit işletmesinden 388 arkadaşımız tazminatsız işten atıldı. 173 arkadaşımız Erzurum Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Yeni Çeltek Linyit İşletmesi'nde çalışan 830 arkadaşımız sorgulandı, 574 arkadaşımız yargılandı. 387 arkadaşımız zaman aşımı nedeniyle beraat ederken ceza alan 46 arkadaşımızın aldığı cezalar yargıtayca bozuldu. KBİ Çakmakkaya Şube Başkanı arkadaşımız aracı direğe çarpmış ölü olarak bulundu. Çayırhan, Divriği şube yöneticisi ve onlarca üye arkadaşımız işkence gördüler" diyerek bütün bunların 12 Eylül faşizminin işçi sınıfına yönelik saldırılarının bir parçası olduğunu söyledi.

"YENİ DÜNYA DÜZENİ HALKLAR ARASINDA DÜŞMANLIĞI YARATIRKEN İŞÇİ SINIFINI 'TOPLUMSAL MUTABAKAT' ADI ALTINDA TESLİMİYETE SURÜKLÜYOR"

Çetin Uygur "Yeni Dünya Düzeni" ile ilgili olarak şu açıklamayı yaptı "ABD'nin önderliğini yaptığı 'yeni dünya düzeni' emperyalizme ekonomik ve siyasi bütünleşmenin 'teslimiyet' düzeyine indirgenmesi olmaktadır. Bu süreçte ırkçı, şoven düşüncelerle halklar arasında düşmanlık yaratılırken toplumların tüm değer yargıları allak bullak edilmektedir. İşçi sınıfını dışarıda bırakan bir demokrasi beyinlerimize şırıngı edilirken işçi sınıfının soygunsuz ve
sömürüsüz bir dünya yaratma mücadelesinin
'barış' 'toplumsal uzlaşma' şalı geçiriliyor. Avrupa'nın
ğinde, Yugoslavya'da başlayan ırkçı ve dinci anla
dayalı çatışma, doğuda yine ırkçı, şoven Ermeni sald
katliamları yaratırken halkların ve sınıfın kardeşliği
vunmaya dayalı mücadeleler düşman ilan ediliyor. T
bütün bunları Türk-Kürt çatışmasına vardırmaya kada
nan boyutlarıyla, işçi sınıfını 'toplumsal mutabakat' t
yeti ile ve de işçi katliamlarıyla, halkın sindirilmesiy
şıyor. İşte böyle bir dünyada ve Türkiye'de Yeraltı M
İş yeniden hayat buluyor."

SEÇİMLERLE YENİ YÖNETİM BELİRLEN

8.3.1992 günü Genel Kurul'un sadece seçimlere a
ğı gün oldu. Yöneticilerin alacağı ücret ve yan ödeme
sendika üyesi işçilerin toplu iş sözleşmeleri ile aldığı
ve yan ödemeleri aşamayacağı ilkesine bağlı olarak
şen ve DİSK'te merkezileşen bir çalışma ilkesine daya
zenlenen yeni anatüzüğe göre seçimler yapıldı.

Seçimler sonucu Çetin Uygur yeniden tüm oyları a
Genel Başkanlığa seçilirken, aynı oy sayısıyla Durhan
han, Osman Fahri Şanlı, Musa Akbaba yönetim kurulu
liklerine seçildiler. Genel Kurul, örgütlenmenin tüm m
işletmelerinde işyeri örgütlenmelerine dayanması ve m
işçilerinin sendikal birliğini yaratması görüşünü kabul

SAHİBİ: Ali ATEŞOĞULLARI
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Adnan CANSIZ
Adres: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hudaverdi Apt. Kat: 5 Cağaloğlu İstanbul
Tel Fax: 528 16 73 Baskı: Sonhavadis Mat.
Hesap No : Yapı Kredi Sirkeci Şb.
No. 616664 9 DM. 040087 9 TL. 616665 NLG
ÜRETENLER: Çetin Uygur, Günnur İlhan, Fusun Demiralp, Yaşar Kanbur, Murat Doğan, Ali Ateşoğulları, Naci Alpkan, Orhun Çoban, Hüseyin Karol, Recai Soydan, Sinan Seferoğlu, Semra Hatinoğlu, Özgur Ünal, Adnan Cansız, Ferda Koç, Yusuf Yıldız, Adil Boztaş, Yılmaz Kartal, Veysel Aydın, Hilmi Begümcan, Ertuğrul Bilir, Gülsüm Polat ve işçiler.

ANKARA BÜRO : İzmir Cd. Elgün Sk. 13/12 Kızılay, Tel: 231 18 14
İZMİR BÜRO : Kahraman Mescit Mh. 842. Sk. No. 9 Konak, Tel: 19 89 28
ADANA BÜRO : Tepebağ Mh. 10. Sk. No: 32 Kat: 3, Tel: 12 44 61
İZMİT BÜRO : Demiryolu Cd. Yeni Cuma İşhanı No: 142 Tel: 14 21 67
ESKİŞEHİR BÜRO : İstiklal Mh. Adalar Sk. Ege İşhanı No. 1/10
GEBZE BÜRO : Hacı Halil Mh. 1424. Sk. No: 2/10 Aykan İşhanı
KARTAL BÜRO : Özgün Sk. Kardeşler İşhanı No: 13
SEFAKÖY BÜRO : Halkalı Cd. Seyhan Ap. Kat: 1

...mu Çalışanları Sendikalarında Alarm !...

...ikkat! Kamu Çalışanları Vakfı

...klar ve işyerlerinde ...gösteri ve eylemlerle ...kan kamu çalışanla- ...kalaşma hareketinin ...türel yükselişi vali- ...larına devam etti ...dan dönüp mahkeme ...na ve hükümet ka- ... sıkıştı. Koalisyon ...inin yasallaştırma ...ye sayısını arttırdı, ...ve temsilcilikler ku- ...hatta federasyonlaş- ...melenler oldu ama ...le ve örgütlenme çiz- ...nitelleşme ve kalıcı- ...sağlanamadı. "Fiili ...cılık" kavramının ...acılığı" yaygınlaştı ...allaştı ama "fiiliyatı" ...apılarında kaldı. Uz- ... anlayışlara karşı et- ... ideolojik mücadele ...ezken, Devlet Sendi- ... tüm olanakları ve ...arıyla sahneye çıktı. ... böyle oldu? Sokak- ...yükseltilen talepler ...ndika ve mahkeme ...ında söndü? Bugün ...lışanları sendikaları- ...yen tehlikeler ne ve ...labilir?

■ ***Sokaklar ve işyerlerinde kitlesel gösteri ve eylemlerle ortaya çıkan kamu çalışanları sendikalaşma hareketinin konjonktürel yükselişi valilik kapılarına dayandı ama oradan dönüp mahkeme salonlarına ve hükümet kapılarına sıkıştı. "Fiili sendikacılık" kavramının "sendikacılığı" yaygınlaştı ve hantallaştı ama "fiiliyatı" valilik kapılarında kaldı.***

...ALIŞANLARI VAKFI ...EVLET ...CILIĞI

...u çalışanları sendi- ...aki ukanma ve atıllı- ...plerini irdelemeden ...k büyük bir tehlikeye dikkat çekmek gerekiyor: Kamu Çalışanları Vakfı...

Kamu sendikaları ihtiyat kararları, mühürler ve mahkemeler arasında zeybek ritminde ilerlerken, ideolojik desteğini Türk-İslam sentezi ideologlarından, maddi ve manevi kaynaklarını Hak-İş ve DYP çevrelerinden alan Kamu Çalışanları Vakfı, 30 dernek ve vakıfla biraraya gelerek kamu çalışanlarını "sendikalaştırmaya" girişti. Kurulan "Sendikal Hazırlık Komisyonu", ILO normlarını esas alarak 14 işkolunda kurulacak sendikaların ve hatta konfederasyonun adını belirleyerek çalışmalara girişti; Grev hakkı içeren tüzükler hazırlandı, kurucular belirlendi, üye formları basıldı yasanın çıktığı günü bekleme kaldı. Bu arada bültenler çıktı, dergiler yayınlandı. Toplantılar, paneller düzenlendi.

"Türk-İslam kültür ve medeniyet değerlerine, eserlerine, teşkilatına, ilmi ve akademik metodlarla yaklaşarak milli bütünlüğün korunması için de gayret gösterme"ye girişti.

16 Şubat tarihinde Ankara'da Türkiye Diyanet Vakfı Kocatepe Camii Konferans salonunda "Demokratikleşme Sürecinde Kamu Çalışanlarının Sendikal Hakları" konulu sempozyumu Devlet Bakanı Akın Gönen şereflendirdi ve "memurlara sendikal hakların verileceğini ifade etti".

İşte bu girişimin adı, geniş memur kitlesinin alışkanlıklarına ve bilincine direk hitap edecek ve kısa zamanda memurların büyük bir kısmını amirlerinin kurduğu sendikalarda toplayacak Devlet Sendikacılığı'dır. Devletin otoritesini ve kamu çıkarlarını esas alacak böyle bir sendikalaşmanın kamu çalışanlarının bağımsız örgütlenme çabalarını başından itibaren marjinalleştireceğini ve giderek tamamen etkisizleştireceğini söylemek, tarihsel devlet memurluğu ideolojisi gözönüne alındığında fazla abartma olmayacaktır.

KAMU ÇALIŞANLARI SENDİKALARINDA "MEMUR" VİRÜSÜ

Kamu çalışanlarının sendikalaşma hareketi programsızlıkla malüldür. Asgari anlamda bile olsa bir programa sahip olunmaması nedeniyle, yer yer birbirine zıt politikalar ve yöntemler etrafında dolanıp durulmakta ve baştan reddedilen "uzlaşmacı-çağdaş sendikal anlayış"la aynı kulvara düşülmektedir. Devlet sendikacılığına karşı kitlelerin gücüne dayanılan bir sağlam zemin yaratılamamaktadır.

Somut ihtiyaçlara ve dönemsel taktiklere ilişkin politikalar ancak programatik bir düzeyde kavranabildiği ve gerçekleştirilebildiği ölçüde anlamlı ve tutarlıdır. Eğer dönemsel politikalar asgari bir program çerçevesinde ele alınmıyorsa, kaçınılmaz olarak, dönemsel politikalar amaç haline gelip fetişleşmekte; araçları, yöntemleri doğru seçilememekte ve sonuçları sağlıklı olmamaktadır.

Bu düzeyde bir kategorilendirmeye gidersek kamu çalışanları sendikalaşma mücadelesini 2 aşamaya ayırabiliriz: 1- Sendikalaşma çabaları, 2- Yasallaşma ve kurumlaşma çabaları.

SENDİKALAŞMA ÇABALARI

90 Temmuz'unda radikal ve kitlesel bir hareketlilik üzerinde başlayan sendikalaşma çabaları sonraki aşamaların karakteristiğini oluşturan olumluluk ve olumsuzlukları içinde taşımaktadır.

Bu meşru ve kitlesel hareketlilik döneminin özellikleri:

1- Kamu çalışanlarının 10 yıldır içine sürüklendikleri yoksullaşmaya duydukları ekonomik bilinçli kendiliğinden tepki;

2- İşçi sınıfı mücadelesinin ve kazanımlarının yarattığı olumlu etki olarak özetlenebilir. Bunlara, sosyal demokrat belediyelerin olanakları, geçmiş örgütlenme deneylerinin mirası vs. de esasa ilişkin olmamak kaydıyla eklenebilir.

Bu aşamada üzerinde durulması gereken olumlu yön "çağdaş" sendikacılık adıyla uzlaşmacı sendikacılığı savunan, bugün "devletle ortak projeler yapmak" politikasıyla devam ettirilen sendikal anlayışla, grev talebi üzerinden hesaplaşmaya gidilmesi ve bu mücadelenin konjoktürel olarak kazanılmasıdır.

Ayrıca kamu çalışanları hareketine şiyasi grup taleplerini dayatma ve grup çıkarları doğrultusunda ayrı sendika ve federasyonlaşmaya gitme anlayışının mahkum edilmesi bu dönemin olumluluklarıdır.

■ ***Bugün kamu çalışanları sendikaları asgari bir proğram temelinde atılım yapmak zorundadır. Çabalarının ağırlıklı bölümünü kamu sendikalarının yüzünü çalışan kitleye dönmesi; onlara bağımsız örgütlenme ve mücadele bilincinin götürülmesi ve amirlerin örgütleyeceği sendikalara karşı mücadeleye sevki oluşturmalıdır.***

Bu olumluluklar "haklar mücadeleyle alınır" mantığı işlenerek valilik önlerine taşınmış ve çalışanların mücadele bilinci açısından önemli bir kazanım elde edilmiştir. Fakat kitleselleşmenin sendika üyeliği olarak algılanması, "fiili sendikacılığın" işyerlerinden yaratılması gerektiği mantığının sendika binası açmaya indirgenmesi, sendikal kadroların yaratılması ve sınıf bilincinin kamu çalışanları kitlesine götürülmesi görevinin üye kaydetme olarak algılanması, duyarlı kamu çalışanlarını yer alacağı platformlarda asgari bir proğramın oluşturulmasına girişilmemesi, bu dönemin olumluluklarının kesilmesine ve sendika fetişizminin doğmasına yol açmıştır.

[Tam burada, kamu çalışanlarının % 80'inin yer aldığı küçük il ve ilçelerde sendika binası yada temsilcilik açmanın önemini belirterek; eleştirilerimizin ağırlıkla sendikal politikaları üretmek durumunda olan ve kamu çalışanlarının kitlesel olarak birarada bulunduğu büyük şehirlere ve genel merkezlere yönelik olduğunu belirtmek gereklidir.]

YASALLAŞMA VE KURUMLAŞMA

Böyle bir sendika fetişizmi doğunca tüm çabaların sendika binası açma, mahkemeleri zorlama ve kararları bekleme faaliyetine indirgenmesi kaçınılmaz olmuştur. Bu dönemde de ilk dönemin olumsuzluklarının giderilmesi sağlanamamış ve sendikalar kitlesel ama hantal, üye sayısı kabarık ama gönüllü uğraşan sayısı sınırlı derneklere dönüşmeye başlamışlardır. Bu hantallaşma ve atıllaşmada koalisyon hükümetinin vaadlerinin ve oyalama taktiklerinin de önemli bir rolü vardır. Ama kamu sendikaları bu vaadleri zorlama yönünde de sürekli ve etkili birmuhalefet geliştirememişlerdir.

Devamı 7. Sayfada

...kiye Kamu Çalışanları ...kınma ve Dayanışma Vakfı

...mu çalışanlarının sosyal, ekonomik ve mesle- ...anışmasını sağlamak gayesiyle 1989 yılında ...muş olup, 100 bini aşkın üye sayısı ve 150 şu- ...e bugün kamu kesiminde en büyük organizas- ...lan, Türkiye Kamu Çalışanları Kalkınma ve ...uşma Vakfı, Kamu çalışanlarına sendikal ...verilmesi hususunda da öncü rolü üstlenmiş-

...meyanda vakıf genel merkezimiz koordina- ...inde 30 dernek veya vakıf ile biraraya geli- ...üst düzeyde bir "Sendikal Hazırlık Komisyo- ...ekkül ettirilmiştir.

... konusu komisyon tarafından, sendikal dü- ...elere esas olmak üzere bir "Kamu Personeli ...a Kanunu" taslağı hazırlanmıştır.

...dikal hakların ILO normları doğrultusunda ...cağı varsayılarak, Türk Kamu hizmetleri 14 ...esasıyla mütala edilmiş, her bir iş kolunda ...ası düşünülen 14 sendikanın adları ile bu ...aların teşkil edeceği konfederasyonunun adı ...nmiştir. 14 sendikadan oluşan konfederasyo- ...mi "TÜRKİYE KAMU ÇALIŞANLARI SEN- ...ARI KONFEDERASYONU" dur.

... konusu her bir sendikanın tüzüğü hazırlan- ...Bu sendikaların kurucu kuralları belirlenmiş ...anunun çıktığının ertesi gün aynı anda bütün ...aların kurulması için gerekli hazırlıklar ta- ...nmıştır.

...ıca her bir sendika için "üyelik form"ları ...olarak hazırlanmıştır. Yapılacak mevzuat dü- ...nesi her ne surette olursa olsun gerekli ...syonun derhal yapılması için gereken her ...dbir hazırlanmıştır.

...htemel sendikalarımıza üye olmak isteyen ...Çalışanları, gelecekte üyeliğe tahvil edilmek ...vakıf üye formlarımızı doldurabilirler.

...karıda belirtilen esaslar dairesinden üyelik ...rini hızlandırmamız hususunda gerekli yar- ...ı istirham eder, çalışmalarınızda başarılar

(Kamu Çalışanları Bülteni 1. Sayı Mart 1992)

Ankara'da Kamu Çalışanları Mitingi

(*İşçilerin Sesi-Ankara*) Kamu çalışanları sendikalarının düzenlediği, sendikal haklar mitinginin ikincisi 15 Şubat'ta Ankara'da yapıldı. Mitinge çevre illerden gelen kamu emekçileriyle birlikte yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

Eski garajlardan başlayan yürüyüş, Etlik Kasalar Meydanı'na değin sürdü. Yürüyüş kolunun arkalarında bulunan, Devrimci Gençlik, Halkevleri ve İHD Ankara Şubesi'nden oluşan korteje polis müdahale etti. Pankartları almak isteyen polis, yürüyüş kolunun geriye dönüp arkada kalan gruba doğru yönelmesiyle dağılmak zorunda kaldı.

Düzenleme komitesinin programladığı gibi gelişen mitingde kamu çalışanları temsilcileri konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda; "Hükümetin sendikaları yasal güvencelere kavuşturarak, grev toplu sözleşme haklarına ilişkin düzenlemeleri yapmadığı, kamu çalışanlarını belirsiz bir bekleyişe itmek istediği... Ocak zamlarının hükümetçe tek yanlı olarak belirlendiği, memur sendikalarının toplu sözleşme haklarının baştan yok sayıldığı... Kamu çalışanlarının olup bitenlere sessiz kalmayıp grev ve toplu sözleşme haklarını alıncaya değin eylemlerini yükselteceklerl" ifade edildi.

Mitingin sonunda, kortejin arkasında bulunan siyasi gruplara polis yine müdahale etti. Polisin özellikle Devrimci Gençlik pankartına saldırdığı gözlendi. Saldırının beklenmedik bir direnişle karşılaşması polisi geri çekilmeye zorlarken, üç kişinin gözaltına alındığı ve aralarında polisler de olmak üzere çok sayıda kişinin yaralandığı çatışma sonrası, gözaltına alınanlar serbest bırakıldı. Olayların yatışmasıyla devam eden yürüyüş garajlarda son buldu.

U Y A R I

Kamu çalışanları mitinginde yaşananlar ve bu gelişmelerin kamu oyuna çarpıtılarak aktarılması, bizde de bu konuda bir uyarı yapma gereksinimini doğurdu. Mitingin kamu çalışanları hareketinin gelişiminde önemli bir yeri bulunmakta. İktidar tarafından oyalamak, grev ve toplu sözleşme hakkına ilişkin hiç bir girişimde bulunulmayıp, sendikaları devre dışı bırakmayı amaçlayan politika, kamu çalışanlarının kitlesel mücadeleleriyle tersine çevrilmeye çalışılmakta ve bunun bir parçasını da sendikal haklar mitingi oluşturmaktaydı. Türkiye solunda politika yapma tarzından kaynaklanan, hatalı eğilimler, bu mitingde yeniden karşımıza çıkıverdi. Siyası iktidarın, devrimcilerle kitleleri birbirinden yalıtma amacına kimi "sol" gruplar balıklama atlamayı bir erdem saymaktan vaz geçmedi; Kitlelere, günümüz koşullarını hesaba katmayan bir mücadele çizgisi" dayatmaya devam ettiler. Bu politikaların altında, çalışan yığınların devrimci politikalar etrafında geniş ölçekli bir muhalefet eylemi içinde örgütlenememesi amacı yatmaktadır. Elbette bu tavır alışı yalnızca devrimci grupların izleyebilmesi olanaklı olmaktadır. Mevcut durumdan hoşnut olmayan muhalif kesim böylece "devrimciler" tarafından da seyirci konumuna itilmekte, hatta kendi mücadelelerinden uzaklaşmakta.

● ***Türkiye solunda politika yapma tarzından kaynaklanan hatalı eğilimler, bu mitingde yeniden karşımıza çıkıverdi. Siyasi iktidarın, devrimcilerle kitleleri birbirinden yalıtma amacına kimi "sol" gruplar balıklama atlamayı bir erdem saymaktan vaz geçmeyip; kitlelere, günümüz koşullarını hesaba katmayan bir mücadele çizgisi dayatmaya devam ettiler.***

Miting ertesinde burjuva basınının katkılarıyla sendikalara ilişkin bir anarşi, terör sendromu yaratılmaya çalışıldı. Bütün bunları gözönüne alarak siyasetin yaşamın karşısında ve yaşama dayatılan bir gerçek olmayıp, tam tersine yaşamın dönüştürülmesi doğrultusunda hayatla iç içe olduğunu, siyasilerin de kendinden menkul öncüler olmaması gerektiğini; tavırlarımızı bu doğrultuda düzenlemek ve kamu çalışanları hareketinin marjinalleşmesini doğurabilecek tutumlardan dikkatle kaçınmak gerektiğini bir kez daha yineliyoruz.

...ir Belediye'sinde Çakmur Krizi

...92'de 15 körüklü otobüsü ...ın hizmetine sunuyoruz. ...bitmeyecek. Yüksel Çakmur" ...şler İzmir'in heryerini

...akmur'un bugünlerde yaptığı ...an otobüslere törenler ...ek. TANSAŞ'tan işçi atmak [illegible]

...k'da 62 yıldır kullanılan bir ...etti Çakmur. ...memurlarının ücretsiz ...artlarını iptal ederek büyük tepki topladı. Bunun üzerine Büyük Şehir Belediye'sini işgal eden memurlardan beşini açığa aldı. Olay üzerine Tüm- Bel -Sen İzmir 1 ve 2 nolu şubeleri, basın açıklaması, telgraf çekme ve Cumhuriyet Meydanı'nda gösteriye dönüşen basın açıklaması gibi bir dizi protesto eylemi gerçekleştirdi. Tüm-Bel-Sen üyesi İzmirli kamu çalışanları "Eylemlerimiz gaspedilen haklarımız geri alınıncaya ve açığa alınan arkadaşlarımız göreve dönünceye kadar sürecek" diyorlar.

Kısa.. Kısa

TÜM BEL-SEN UŞAK ŞUBESİ AÇILDI

Tüm-Bel-Sen, Uşak'ta açtığı şubeyle kamu çalışanları örgütlenmesinde yeni bir mevzi kazandı.
Tüm Bel-Sen, Eğit-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tarım Sen ve Maliye-Sen Sendikalarının oluşturdukları Kamu Çalışanları Platformunun birlikte çalışmalarıyla güçlü bir şekilde gelişen örgütlülükleri artık sırayla şubeler açma aşamasına girdi. Tüm sendikalarda şube açma konusunda yapılan hazırlıklar tamamlanmış durumda; Nisan ayından itibaren birer birer şubelerine kavuşacaklar.
İlk olarak faaliyete geçen Uşak Tüm Bel-Sen şubesinin açılışında Genel Başkan Vicdan Baykara, Uşak Belediye Başkanı Ali Künek ve Tüm Bel-Sen Uşak Şube Başkanı Emin Şimşek birer konuşma yaptı. Genel Başkan Baykara yaptığı konuşmada "Hedefimiz küçük kazanımlarla oyalanmak değildir, hedefimiz grevli toplu sözleşmeli sınıf sendikasıdır" dedi.
Belediye Başkanı Ali Künek ise demokrasinin gereklerinden biri olan örgütlenme hakkının kazanılması doğrultusunda verilen mücadeleleri desteklediğini belirtti.
Tüm Bel-Sen Uşak Şube Başkanı Emin Şimşek ise konuşmasında, Uşak Belediye'sinde çalışan 127 kişinin 124'ünün sendikaları tarafından örgütlendiğini, Uşak ilçe, kasaba ve beldeleriyle birlikte üye sayılarının 207'ye ulaştığını bunun kendileri için kıvanç verici olduğunu belirtti.

İSKENDERUN EĞİT-SEN TEMSİLCİLİĞİ AÇILDI

EĞİT-SEN İskenderun temsilciliği 15 Şubat'ta coşkulu bir törenle açıldı. İskenderun Kaymakamlığı 3 Şubat'ta yapılan başvuruyu emniyete havale etmiş, Emniyet de "kamu çalışanları sendika kuramaz" diyerek bu ilk başvuruyu reddetmişti.
Eğitim emekçilerinin ikinci başvurusu da İçişleri Bakanlığı'nın genelgesi gerekçe gösterilerek reddedilince, 138 üyeli EĞİT-SEN İskenderun temsilciliği fiili olarak açıldı. Eğitim emekçilerinin katılımının yoğun olduğu açılışta demokratik kitle örgütlerinin ve siyasi partilerin destek mesajları dikkat çekti.
Temsilcilik yönetim kurulu Başkanı Talip Güven ve Eğit-Sen Genel Merkez yönetiminden Cengiz Aşkıncı yaptıkları konuşmalarda sorunlarının çözümünün hükümetlerin tasarrufuna bırakılmayacağını, örgütlü güçleriyle vaatlerinin takipçisi olacaklarını vurguladılar.

TÜM SAĞLIK-SEN ANKARA ŞUBESİNDE AÇLIK GREVİ

(*İşçilerin Sesi-Ankara*) Adana'da 18.1.1992 tarihinde basın açıklaması yaparken gözaltına alınan Tüm Sağlık-Sen üye ve yöneticilerinden 10 kişinin tutuklanması üzerine Genel Merkezin aldığı kararlar doğrultusunda, Ankara Tüm Sağlık-Sen'de açlık grevi başladı. 29.2.1992 tarihinde 3 günlük açlık grevine başlayan 11 Tüm Sağlık-Sen üyesi kamu çalışanı yaptıkları açıklamada; sağlık çalışanları özelindeki ve bütün ülke çapında yaratılan anti-demokratik uygulamalara karşı sessiz kalmayacaklarını belirtip ,baskılara son verilmesini istediler.

EĞİT-SEN BAŞKANLAR KURULU TOPLANTISI

(*İşçilerin Sesi-Ankara*) Eğit- Sen Ankara Şubesince düzenlenen, başkanlar kurulu toplantısı 22 Şubat'ta Ankara'da toplandı. Divan seçimi ile başlayan toplantı, Genel Başkan İsmet Aktaş'ın yaptığı konuşma ve Genel Sekreterce faaliyet raporunun okunmasıyla sürdü. Toplantı, temsilcilerin konuşmalarıyla canlı bir tartışma ortamına dönerken, şubelerce hazırlanan raporlar divana sunuldu. Ancak tartışmalar bu raporlarda belirtilenlerin hayli dışındaydı. Sendikal anlayış, işyeri örgütleri ve Eğit-Sen'in konumuyla ilgili tartışmalar için ilk turda 46 konuşmacı söz aldı. Toplantı geç saatlerde son buldu.

TÜM BEL-SEN: TAM YOL DEVAM

Tüm-Bel-Sen'liler kitlesel başvuru geleneklerini sürdürdüler. 1, 2. ve 6 No'lu şubeler 25 Şubat 92 tarihinde İstanbul Valiliği önünde kitlesel biçimde toplanan Tüm-Bel-Sen'liler şube açılış başvurularını gerçekleştirdiler.
Böylece Tüm-Bel-Sen 6 şube açarak İstanbul örgütlülüğünde hedeflediği noktaya geldi. Şube yöneticileri, yaptıkları açıklamalarda "bugüne kadar çalışmalarımızın odağına kitleyi koyduk, bu sürecin de öznesi kitleler oldu. Bugüne İstanbul genelinde altıbini aşan, Türkiye genelinde de otuzbinleri bulan bir kitlesellikle geldik, bundan sonraki mücadelemiz aynı anlayışla özgür, grevli toplu sözleşmeli sendikayı yaratmak olacaktır" dediler.
Tüm-Bel-Sen'liler 2 Mart 1992 tarihinde de yaklaşık olarak 150 kişinin katıldığı bir protesto telgrafı çekme eylemini gerçekleştirdi. Yüksel Çakmur'un İzmir Belediye çalışanlarından beş kişiyi [illegible] Postahanesi önünde yaptıkları basın açıklaması ve telgraflarıyla kınayan memurlar yarın daha da güçlü olacaklarının sinyalini "Baskılar Bizi Yıldıramaz" haykırışıyla veriyorlardı.

Belediyelerde Özelleştirme

Belediyelerde temizlik hizmetleri özelleştiriliyor. İstanbul'da Kartal ve Zeytinburnu belediyelerinden sonra Gaziosmanpaşa, Bayrampaşa ve Sarıyer belediyeleri de çöp toplama ve taşıma işlerini özel şirketlere devrediyorlar. İstanbul ve Anadolu'daki bazı belediyeler de bu konudaki hazırlıklarını sürdürüyorlar. Özelleştirmelerin gerekçesini Kartal Belediye Başkanı M. Ali Büklü şöyle açıklıyor:

"9 yıllık belediye başkanlığım süresince edindiğim tecrübe odur ki, Türkiye'de belediyelerin kurtuluşu, ana hizmet birimlerinin özelleştirilmesinde yatmaktadır. Kartal Belediyesi olarak kapımızı çağın bu gerçeğine açarak tabuları yıkmaktan onur duymaktayız. En geç bir yıl sonra açtığımız bu kapıdan yüzlerce belediye geçecek, böylece belediyelerimiz halka daha fazla ve daha ucuz hizmet sağlama olanağı bulacaktır."

Ancak belediye yönetimlerince cilalanarak kamuoyuna sunulan özelleştirmeler, her ne kadar yeni bulunmuş bir "kurtuluş yolu" olarak sunulsa da gerçekte 1985'ten bu yana fiilen var olan bir uygulama. ANAP'lı belediyelerden bu yana belediyelerin birçok projesi özel firma ve müteahhitlerince yapılıyor.

Belediyelerde özellikle bu dönemde artan hizmet özelleştirmelerinin gerçekteki amacı çok daha farklı. Çünkü yapılanlar yeni bir uygulama olmadığı gibi, hizmetlerin daha iyi yapılmasına yönelik olması da bir çarpıtmadan ibaret. Bütün amaç özelleştirmeleri ve diğer başka yolları kullanarak işçileri kendi uygun gördükleri ücretle çalışmaya razı etmek. 1990 sözleşmesinden farklı olarak '92 sözleşmelerinde işçilere düşük bir ücret artışı vermek istiyorlar. Kamuoyunda iyice kötüye giden beceriksiz belediye imajını, yapısal hiçbir değişime uğratmadan, hiçbir çıkar ilişkisini dağıtmadan, sadece işçi haklarından keserek ve iktidardan yeni yardımlar alarak silmek istiyorlar.

Özelleştirmeler bu konuda belediyeler için bulunmaz bir fırsat. Bu uygulamayla:

1-İşçilerin grev gücünü kırmayı amaçlıyorlar. Özelleştirilen temizlik işleri dışındaki bölümlerin bir kısmında grev yasağı varken (ulaşım, sağlık, itfaiye), geriye kalan bölümlerin işin devamına fazla bir etkisi yok.

2-Özel firmanın sendikasız kaçak işçileri sayesinde belediye işçilerinin örgütlülüğünü dağıtmayı ve etkisizleştirmeyi hedefliyorlar.

3-Yeni işçilerle, eski işçiler arasındaki ücret ve çalışma şartları açısından oluşan uçurum sayesinde işçileri bölmeyi düşünüyorlar.

4-Muhtemelen sözleşme döneminden sonra yaygınlaşacak işçi kıyımlarına karşı oluşacak tepkileri etkisizleştirmekte şantaj olarak kullanacakları yedek işgücünü hazır tutuyorlar.

5-Özel şirketin kaçak, sigortasız ve sendikasız işçilerin ucuz çalışmak zorunda olmasından yararlanmayı hedefliyorlar.

Bunun yanında özelleştirmelerin bir diğer amacı da, halkın belediyelerin beceriksizliğine duyduğu tepkinin, belediye işçilerine yada özel şirketlere yöneltilmeye çalışılması olarak ifade edilebilir. Özelleştirmelerin hedef tahtasında olan belediye işçileri içinde bulundukları sözleşme dönemi boyunca işgüvencesini gündemlerinin birinci maddesi haline getirmek zorundadır. Sözleşme taslağında yer alan özelleştirmelere ilişkin maddeyi ve disiplin kurullarında eşit oyla temsil ve işten atmalarda oybirliği aranmasını grev maddesi olarak savunmalıdır. Kendi beceriksizliklerini işçilere maletmeye çalışan belediye yöneticilerinin bahanelerini boşa çıkarmak ve sorunlara çalışanlar lehine köklü çözümler yaratmak için işyeri örgütlülüklerinin iradesiyle yönetimi denetleme ve giderek yönetime doğrudan katılma talebini yükseltmek ve gerçekleştirmek göreviyle karşı karşıyadır.

● *Belediye yöneticilerinin beceriksizliğinin faturası işçilere çıkarılmaya çalışılıyor. 92 sözleşmelerinin yolu özelleştirme tehtidiyle şimdiden kapatılmak isteniyor. Bugün belediye işçilerinin temel hedefi ; işgüvencesi ekseninde özelleştirmelere tavizsiz olarak karşı çıkmaktır.*

NOTLAR

- Belediye hizmetlerinin bir kısmı gerçekte, uzun süreden beri özelleştirilmiş durumda. Belediyeler özellikle, park, yol gibi işlerini uzun zamandan beri müteahhitlere yaptırıyorlar. Çoğunlukla müteahhitler, belediye işçilerini ve araçlarını kullanarak proje gerçekleştirme karşılığında yüksek oranda paralar alıyorlar. Bu ihalelerle ilgili bir çok belediyede sayısız yolsuzluk davası birikmiş durumda.
- **Belediyelerin temizlik işlerinin özel şirketlere verilmesinin ilk sinyalleri, geçtiğimiz senelerdeki direnişler sırasında ortaya çıktı. İşçiler, toplusözleşme haklarını almak için eylem yaparken, belediye yönetimleri sağdan soldan topladıkları adamlarla ve şirketlerle bu eylemleri kırmaya çalıştılar.**
- İzmir Belediyesi'ndeki ilk özelleştirme, ANAP döneminde TANSA'nın özelleştirilerek TANSAŞ Şirketler Grubu haline dönüştürülmesiyle oldu. Daha sonra zarar ediyor gerekçesiyle SHP döneminde ESHOT'un özelleştirilmesine girişildi, İZULAŞ kuruldu. İzmir Belediyesi'nde gerçekleştirilen direnişlerde, her zaman ESHOT'un karşısına İZULAŞ ve özel şirketler çıkartıldı. İZULAŞ'ta sendikalaşma çabası yürüten işçiler, yoğun bir baskıyla sendikasızlaştırıldılar.
- **Kartal Belediyesi, temizlik hizmetlerini, Yalova ve Adalar Belediyesi'nden sonra özelleştiren, İstanbul'daki üçüncü belediye oldu. 16 Ocak 1992 tarihinde yapılan ihaleyi ALTAŞ firması kazandı. Daha sonra ALTAŞ firmasının Kartal Belediyesi'nde daha önce yaşanan direnişler sırasında grev kırıcı olarak çalışan bir şirket olduğu anlaşıldı.**
- Daha sonra gundeme gelen Zeytinburnu temizlik işlerinin özelleştirilmesi girişimleri sırasında, Zeytinburnu halkının özelleştirmeye gerekçe olarak gösterilebilecek kadar dahi ciddi hiçbir çöp sorunu olmadığı ortaya çıktı.
- **Sarıyer, Gaziosmanpaşa, Bayrampaşa Belediyeleri'nde de özelleştirme girişimleri başlatıldı. Sarıyer Belediye Başkanı'nın, Sendika Şube Başkanı'na yaptığı teklif, özelleştirmelerin niyetini bir kere daha gözler önüne serdi. Belediye Başkanı'na göre, sözleşmedeki ücret talepleri % 20'nin altında olursa özelleştirmeye gidilmeyeceği yönünde.**
- Anadolu'daki diğer belediyelerde de bu konuda çalışmalar sürüyor. Eskişehir, Bursa, Kastamonu belediyeleri temizlik işlerini özelleştirmeye girişiyorlar. Eskişehir Belediyesi'nde özelleştirmeler için yapılan oylamada çıkan oyların eşit olması üzerine Belediye Başkanı'nın iki oyuyla özelleştirme kararı çıkartıldı.
- **Belediye-İş sendikası özelleştirmelere ilişkin birkaç özel sayı ve basın açıklamalarıyla üzerindeki sorumluluğu atmaya çalışıyor. Devrimci-demokrat patentli şubeler ise kongre telaşının içinde koltuklarını kurtarmak adına amaçsız, hedefsiz, boş eylem önerileri getiriyor.**

Yerel Yönetimler ve Özelleştirme

Yerel yönetimler, toplumsal örgütlenmelerin devlet aygıtından özgürleşme çabalarının bir ürünüdür. Belediye hizmetlerinin özelleştirme girişimleri ise, "yerel yöneticilerin" halktan ve işçilerden "özgürleşme" çabalarının bir sonucudur.

Son aylarda yoğunlaşan belediye hizmetlerinin özel şirketlere ihalesi girişimi, ülkemizdeki çarpık yerel yönetim anlayışının bir kere daha tartışılmasını gündeme getirdi. Siyasi iktidarın devlet kurumları aracılığıyla burjuvazinin hegemonyası altında güçlenip merkezileşmesi sürecinde, yerel yönetim organları olarak ortaya çıkan belediyeler, devlet-sivil toplum diyalektiğinde her dönem önemli bir rol oynadılar. Sınıflarüstü bir görüntüde, giderek topluma yabancılaşan devlet aygıtının yanıbaşında, halkın kısmen de olsa kendisini ifade ettiği demokratik kanalların yaratılmasında ve değerlerin korunup geliştirilmesinde tarihi bir misyon yüklendiler.

Ülkemizde ise belediyeler, başından itibaren devlet kurumlarıyla içiçe gelişmiş, siyasi parti ve hükümetlere karşı bağımsız bir yapılanma oluşturamamış ve hiçbir zaman gerçek birer yerel yönetim haline gelememişlerdir. Mali ve siyasi açıdan merkezi devlet aygıtlarından, yerel halkın gücüne ve örgütlülüğüne dayalı olarak özgürleşme yaşamayan belediyeler, yarı-devlet kurumları olarak biçimlenmişlerdir. İzmir'in SHP'li Belediye Başkanı Yüksel Çakmur'un kendi işçilerine karşı "Ben önce devlet adamıyım" diyerek kendini savunması bir aşırılık değil, varolan durumun açık bir itirafıdır. Üzerinde yükseleceği bir toplumsal örgütlülük ve halk katılımı olmayan ve bunu yaratmayı hedeflemeyen belediye yöneticilerinin "muhtaç oldukları kudreti" devletin kanatları altında ve yasaların korumasında araması kaçınılmaz bir trajedidir.

Ülkemizde yerel yönetimler sadece belediyecilik yanıyla; yerel halk tarafından seçilen, yöreye hizmet götürmekle yükümlü olan hizmet kurumları olarak algılanmıştır. Belediyelerin bugün yaşadıkları ve işçileri sorumlu göstermeye çalıştıkları tıkanıklık, onyıllardır süren bu dar belediyecilik anlayışının mukadderatıdır. İstihdam sorunları, organizasyon eksikliği, verimlilik düşüklüğü vs. bu kaderin kısmi sonuçlarıdır. Sebepleri değil.

Bugün bu kaderin değiştirilmesi için girişilen özelleştirme uygulamaları belediyelerin yaşadığı tıkanıklığı daha da artıracaktır. Tarihi bir çarpıklığın başka bir çarpıklıkla giderilmesi mümkün değildir. Belediyelerin yarı-devletçi kurumlaşmadan özel bir holdinge dönüştürülmeye girişilmesi hizmet anlamında dahi hiçbir sorunu çözmeye yetmeyecektir.

Çözüm; belediyelerin gerçek yerel yönetimler haline getirilmesinde aranmalıdır. Çözüm; belediye çalışanlarının ve yöre emekçilerinin örgütlü güçlerini yaratmayı ve kendi gücünü halktan almayı hedefleyen, mali ve siyasi bağımsızlığını yaratmaya, öz kaynaklar oluşturmaya girişen bir anlayış çer-çevesinde aranmalıdır.

Belediyeleri, emekçi halkın doğrudan katıldığı ve öz deneylerinin birikimiyle denetlemeye ve yönetmeye giriştiği yerel yönetimler haline getirmek; emekçilerin, asırlardır her türlü yöntemle köreltülen yaratıcılıklarını ve kendileri için üretkenliklerini canlandıracak olanaklar ve araçlar oluşturmakla mümkündür. Belediye çalışanlarının işyeri meclisleri ve sendikal örgütlülüğü başta olmak üzere, emekçi halkın sokak sokak, semt semt, belde belde oluşturacağı meclisin temsili belediye meclislerinin işlevlerini yüklenmesini sağlamak gereklidir. Yerel yönetimlerin tüm karar ve uygulamalarına halkın ve işçilerin örgütlü iradelerinin dolaysız katılımını sağlamak, yerel yönetimlerin hem bugünkü kurtuluşu hem de geleceği olacaktır. Halktan ve işçilerden özgürleşmeye girişmek, tarihsel olarak kazanılmış yerel yönetim özgürlüğü yerine, merkezi devlet yapısının ve holdinglerin kölesi olmayı tercih etmektir. Emekçi halkın ve belediye işçilerinin bu tercihe ne kadar rıza göstereceğini ise önümüzdeki süreç gösterecektir.

alo başkan

Çakmur'un STAR 1 Konuşmasına Yanıttır

Biziz biz. 26 Ağustos 1991 tarihinde on yıllık emeğimize rağmen hiçbir hak ödenmeden Büyükşehir Belediyesi patr Yüksel Çakmur tarafından sokağa atılan belediye işçileri.

O günden beri işimize geri dönmek için SHP ve mahkeme kararlarını bekledik. Ancak vaadler yerine getirilmediğinden doğanın zorlu koşullarına rağmen EKMEĞİMİZ, İŞİMİZ, ONURUMUZ Ankara'ya yürümek zorunda bırakıldık. süre içinde işimize iade edilmemiz için DKÖ'lerin, SHP, koalisyon hükümeti hatta insanım diyen herkesin çabasına rağmen, Çakmur sermaye çevreleri adı buna inatla direndi.

Bundan da öte bizi halkımızla karşı karşıya getirecek kadar pervasızlaştı. Basına yaptığı açıklamalarda, yalan, demogoji, spekülasyon manevralarıyla halkımızı aldatmaya çalıştı. En son ST 1'de Kırmızı Koltuk programında gerç yüzünü bir kez daha sergiledi. Soğukk gözükebilmek için sürekli sırıtmaya öz gösterdi ama bu onun gerçek yüzünü gizlemeye yetmedi. Zorlanarak kendin aklamaya çalışmanın yollarını bulmay çalıştı. Örneğin, 1989 ile 1991 yılları arasındaki maaşları kıyaslayarak ücretlerdeki artışı kanıtlamaya boş yer çabaladı. İşçilerin maaşlarının 3.5 mil olduğunu ve maaşların zamanında ödendiğini, sadece son bir ayda beş gü gecikme olduğunu söyledi.

Oysa 15 yıllık çalışan bir işçi 1 milyon bin lira almaktadır. Oysa kendisinin n bir çırpıda, 1989'da 680 bin lira iken 2 milyona çıktı. Bizim maaşımız ise ayr yıllar arasında kendisinin de söylediği 240 binden 1 milyon 800 bine çıkabil

26 Ağustos'a geldiğimizde onun iddia ettiğinin tersine bir ay öncesi de dahil olmak üzere halen maaşımızı ödemen Fazla mesaimiz ise 6 aydır ödenmem

O işten atılan bizlere "eylem yapan kışkırtıcılar" derken, önyargılı davranmaktadır. Çünkü A. Altan'ın, "Atılanlar arasında altı tane özürlü işç onları neden attınız?" sorusuna, "Bu haberi olmadığını ve araştıracağını" söyleyerek yanıt verebiliyorken, tüm bunlar onun iddialarının ne kadar gerçekdışı olduğunu göstermektedir.

Halkı yollarda bıraktığımız, susuz bıraktığımız gibi yalanlarla halkçı po bürünmektedir. Gecekonduları halkın başına kim yıktı? Karşıyaka minibüs şoförlerini aileleriyle birlikte kim aç bıraktı? Su paralarını henüz kullanma halktan kim peşin alıyor? Otobüs bile zorunlu kılan kim? 40 yıldır uygulan belediye çalışanlarının pasolarını ipta eden kim? Deterjan olayından para kazanan kim? İZULAŞ'taki işçileri sendikadan istifaya zorlayan kim? "T sözleşme dönemi yaklaşıyor, grev ya canını yakarım" diye tehdit savuran k TANSAŞ ile halkı soyup soğana çev kim? Belediyeyi özelleştirme adı altı kendi yandaşı müteahhitlere, taşeronl peşkeş çeken kim?

BÜTÜN BUNLAR HUKUKİ OLUY DA HAKKINI ALAMAYAN BİZLE HAKKIMIZI İSTEDİĞİMİZ ZAMA HUKUK DIŞI OLUYORUZ?

İŞTEN ATILAN İZMİR BELE İŞÇİLERİ KOMİ

Koalisyon Hükümeti Döneminde
Cezaevlerinde İyileştirme Masalı

Koalisyon hükümetiyle birlikte kamuoyunda cezaevlerinin koşullarının düzeltildiği imajı yaratılmak istenmektedir. Bırakalım koşulların "düzeltilmesi" ve "iyileştirilmesi"ni tersine eskiden beri direnişle, kan ve can pahasına, bir dizi mücadele ile elde edilen haklar da yeni hükümet tarafından budandı.

Adalet Bakanlığı'nın "iyileştirmelere gidiyoruz" türünden açıklamalarıyla, tutsak olarak bizlerin pratikte karşılaştıkları tamamen farklıydı. DYP-SHP koalisyonunun Eskişehir tabutluklarını kapatmaya mecbur kalması dışında, uygulamalar, cezaevi koşullarını geriye doğru götürmüş, kötüleştirmiş, "reform yapacağız" adı altında haklarımız gaspedilmiş ve sınırlandırılmıştır. Bunu da Eskişehir tabutluklarını kapatmalarının doğurduğu havanın ardına gizlenerek gerçekleştirmiştir.

Eskişehir tabutluklarının kapatılmasını "demokratikleşmenin" bir kanıtı olarak sunan DYP-SHP koalisyon hükümetinin "yeni" cezaevleri politikası özde baskılar üzerine kuruludur. Eskişehir'de tutsakların birbiriyle görüşmelerini engellemek amacıyla yapılan, avukata-ziyarete tek tek çıkartma ve birbiriyle görüşmenin önüne geçme uygulaması aynı biçimde sürdürülmek istenmektedir. Değişen tek şey ise Eskişehir'de tutsaklar birer kişilik hücrelerde kapatılmışken, şimdi üçer kişilik yerlerde tutulmalarıdır. Koğuşlar arası görüşme olanağının engellenmesi ile sosyal-siyasal ilişkilerin önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Siyasi tutsakların birbirinden tecrit edilmesinin hedeflendiği bu politika diğer yandan insanca yaşam koşullarının ortadan kaldırılmasına yönelik hak gasplarını da içermektedir.

Bugün cezaevlerine ilişkin yeni bir hedef gösterme kampanyası yürütülmektedir. ANAP ve diğer burjuva partileri Kayseri firarını koalisyon hükümetinin "cezaevinde iyileştirme ve reformlar yapması"na bağlıyorlar. Ancak bilmiyorlar ki günümüzdeki cezaevi koşulları ANAP döneminden daha da kötüdür. Demirel siyası tutsakların bulunduğu cezaevinde "otorite" olmadığnı söyleyerek koşulları zorlaştırmanın ve açık baskıya yönelmenin sinyallerini veriyor. Gerçekle ilgisi olmayan "sayım yapılamıyor", "koğuşlara girilemiyor" sözleriyle Eskişehir tabutluklarının yeniden açılmasının propagandası yapılıyor. Bütün bu ve benzeri sözler uygulamalar gözönüne alındığında 1 Ağustos genelgesine ve terör yasasına dayanarak biz tutsaklara yönelmenin ön zeminini hazırlıyor.

Şimdiye kadar olan uygulamada haklarımızın gaspedildiği, budandığı koşulların zorlaştırılmaya çalışıldığı hususunda kamuoyunu bilgilendirmeyi görev bildik. Söylenenlerin ve yapacağız denenlerin vaatten öteye gitmediği cezaevlerinde yeni sorunların yaşandığı ve bilhassa yaşanacağı konusunda gelişmeler mevcuttur. Biz devrimci tutsaklar olarak hak gasplarına yönelik bu politikalara seyirci kalmayacağımızı belirtiyor, kamuoyunu cezaevlerindeki gelişmelere duyarlı olmaya çağırıyoruz.

BURSA ÖZEL TİP CEZAEVİNDEKİ DEVRİMCİ TUTSAKLAR

Bu ne biçim demokrasi?

Şu anda çalışmakta olduğum işyerinden sesleniyorum. Nedeni, mutlaka çözüm bekleyen sorunlarımız. Bu işyerinde 15 kişi çalışmaktayız. Bunlardan sadece 3 kişi sigortalı, onlar da aylar ve yıllar sonra sigortalı olmuş. İşte böylesine yıllarca çalışan işçiler, ne sigortadan ne bir sosyal haktan bahsedemezken, yıllarca bu ve bunun gibi yerlerde sömürülmüş, ezilmeye mahkum edilmiş adeta. Fabrikalarda, işyerlerinde yıllardan beri devam etmekte olan bu durumun sebebi kuşkusuz, yürütülen sistemin ekonomik-politik sonuçlarıdır. Çürüyen kapitalist sistemin, derinleşen milli krizinin sonuçlarıdır. Çalıştığım işyerinde patron açıkça söylüyor: "Ben bu işi böyle yürüteceğim. Şartlar bu. İşine geliyorsa çalış, gelmiyorsa çalışma". Ancak şu bir gerçek ki, insanlar yaşamak için çalışmak zorundadır, ne yazık ki çalışmadan kazananlar da var. Milyarlar, yatlar, katlar, şunlar bunlar vs. Çalıştığım işyerinde ve fabrikalarda işçiler, bütün sosyal haklardan mahrum bırakılmış, sigortasız çalıştırılmış, hakkını aradığı zaman işten çıkarılmışlar. Adaletten bahseden, sayın sorumlu beyler, ya adaletin ne olduğunu bilmiyorlar ya da başkalarının çıkarlarına dokunmak istemiyorlar. Böylece işçiler emeklerinin karşılığını alamadıkları gibi, sık sık işten çıkarılmış, iş değiştirmiş, emeğinden başka satacağı bir şeyi olmadığından yaşamak için çalışmak zorunda olduğundan daima işverenler tarafından sömürülmüş. Gerek yasal, gerek sosyal imkanları olmadığı gibi, bir güvenceleri, bir dayanak noktaları da olmadığından hep ezilmeye mahkum edilmişler. Mevcut hükümet bunları bilmiyor mu? Bu ne biçim demokrasi? İnsan haklarına saygı bu mu? Bu böyle devam ettiği sürece, bir ülkenin hiçbir alanda sağlıklı gelişmesinden bahsetmek mümkün olamaz. Bir iktidarın hangi dönemde olursa olsun gerçekten halktan yana bir iktidar değilse anlamı yok demektir. Bir ülkede insana saygı, işçi haklarının meşru zeminde yürütülen mücadelesinin kazanımlarıyla, sağlıklı gelişmelerin gündeme geleceği, dünyada özgür ve barış umutlarının serpilip gelişeceği süre egemen sınıfların işçi sınıfı üzerindeki söm mekanizmaları teker teker yokolup gidecekler. o zaman emeğe saygı, insana değer ör kazanacaktır. İşte insanca yaşamak için bun daha güzel bir şey olam

Şalgam suyu imalathanesin çalışan bir i

MEKTUP... MEKTUP... MEKTUP

İşçi Arkadaş;

Gazetemizde sürekli bir "İşçi Mektupları Köşesi" oluşturmak istiyoruz.

Fabrikalarda, işyerlerinde yaşadığımız grevleri, direnişleri, yolsuzlukları, sorunlarımızı, deneyim ve birikimlerimizi bu köşe aracılığıyla aktarmanın önemli olduğuna inanıyoruz.

Bu amaçla, göndereceğiniz mektupları bekliyoruz. Sesiniz sesimiz olsun.

DÜNYA'DAN KISA KISA

...'de İşten Çıkarma

BBC'de Şubat ayı ...erisinde 300 işçi işten çıkartıldı. 1991 yılı ...erisinde 2000 işçinin ...n çıkarıldığı BBC'de ... yılı programına göre ...00 işçinin daha işten ...arılacağı belirtiliyor. BBC'de çalışan işçiler çıkartmaları protesto ...amacıyla 1 günlük işi bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Icftu Raporunda Türkiye İşçi Haklarını Çiğneyen Ülkeler Arasında

Uluslararası Hür İşçi Sendikaları ...ederasyonu (ICFTU) ...91 raporu yayınlandı. ...aporda işçi hakları en çok çiğnenen ve sendikacılar için en ...keli ülkeler arasında; Güney Amerika, ...mala, Kolombiya, El ...vador, Filipinler, Çin ...ürkiye de gösteriliyor.

...nsa'da Kürdistan Vatandaşları ...erneği'ne Saldırı

...trasbourg'da bulunan ...ürdistan vatandaşları ...erneği"ne 27 Şubat'ta silahlı bir saldırıda ...ulunuldu. Bir kişinin yaralandığı saldırıda saldırganların ...alanmasına karşılık, ...imlikleri ve uyrukları ...ilisçe gizli tutuluyor.

Bangladeş'te ...laştırma İşçileri Grevde

...adeş Yol Ulaştırma ...ndikası tarafından 8 ...bat'ta başlatılan grev ...ylarla sürüyor. Grev ...genelinde hayatı felç ...zen, grevcilerle grev ...ı güçler arasında da çeşitli çatışmaların ...şandığı belirtiliyor. ...şmalarda bir benzin ...syonunun yakıldığı, ...yıda ev ve işyerinin ...yıkıldığı belirtiliyor.

...u'da Çatışmalar Şiddetleniyor

Peru'da hükümet ...güçleriyle gerillalar ...sındaki çatışmaların ...detlenerek yayıldığı ...iliyor. Çatışmaların ...ddetlenmesi sonucu Aydınlık Yol ...larının, San Ramon ...alisi ve yerel tarikat ...lerinin de aralarında ...ulunduğu 22 kişinin ...rüldüğü bildiriliyor.

...vutluk'ta Olaylar

Arnavutluk'ta 26-28 Şubat'ta gelişen ...alama olaylarında 5 ... öldüğü ve 100'den ...şinin de yaralandığı ...liyor. Olaylarla ilgili ...ak çeşitli partilerin karşılıklı olarak ...irlerini suçladıkları ...n haberler arasında.

İran'da Çatışma

...da, Hacı Nasır Tusi Üniversitesi'nde ...öğrencilerle devrim ...afızlarının karşılıklı ...larak çatıştıkları ve ...laylar sırasında çok sayıda öğrencinin ...landığı ve gözaltına ...alındığı bildiriliyor. 1 Mart'ta başlayan ...maların sonrasında ...ellerin gözaltındaki ...ışlarının bırakılması ...boykot yaptıkları ve ...ini yönetim alehtarı ...lerde bulundukları belirtiliyor.

Moskova'da ...du'nun Kuruluş Yıldönümünde Çatışma

...u'nun kuruluşunun 74. yıldönümünde ...kova'da düzenlenen ...ere polis müdahale ...atışmalar çıktı. 23 ...yapılan gösterilere ...n kişinin katıldığı, ...apitalizm ve Rusya ...hükümeti aleyhtarı ...oganların atılarak, ...olisin faşist olarak ...endiği belirtiliyor. ...g sonrası yürüyüşe ...östericilere polisin ...alesi sonucu çok ...österici yaralandı.

Yeni Devlet Sendikacılığının Adı "ÇAĞDAŞ SENDİKACILIK"

● *Üretim araçları mülkiyetinden yoksun ve harcadıkları emek gücü toplumsal yeniden üretimin gerçekleşmesinde zorunlu olan insanlar, nesnel olarak işçi sınıfına dahildirler.*

Uzunca bir süredir sendikal alanda "yeni" olduğu iddiasıyla ortaya çıkan bir yaklaşımla karşı karşıyayız. Bu sendikal yaklaşımın sahipleri "yeni" olduklarını "çağdaş" sıfatının arkasında durarak ispatlamaya çalışıyorlar. Kavramları kendi başlarına değerlendirmek kuşkusuz bilimsel olmayan bir yöntemdir. Başında "çağdaş" sözcüğü olan her kavram da yeni olanı temsil etmez. Kavramların yaslandıkları gerçekliği irdelemek gereklidir.

"Çağdaş sendikacılık" adına yola çıkan arkadaşlarımız işçi sınıfının 19. yüzyıldaki işçi sınıfı olmadığını söylüyorlar ve ekliyorlar; "Kapitalizmin değişen niteliği işçi sınıfının yapısını ve beklentilerini de değiştirmiştir. Sadece kol gücünü esas alan dar sınıf bakış açısı artık geçersizdir. Beyaz yakalılar ve hizmet sektöründe çalışanlar sayıca çoğalmıştır. Bu yüzden yanlış çağrışım uyandıracak işçi sınıfı kavramı yerine ücretliler sınıfı kavramı kullanılmalıdır. Ücretlilerin beklentileri oldukça değişmiştir. Artık kavga değil hoşgörü ve diyalog istenmektedir. Sendikalarını direniş yapan kurumlar olarak değil hizmet kurumları olarak görmek istemektedirler. Sendikalar bu değişime ayak uydurmak zorundadırlar. Çağdaşlık bunu gerektirmektedir."

İŞÇİ SINIFI MI, ÜCRETLİLER Mİ ?

"İşçi sınıfı" kavramının sadece kol gücünü çağrıştıran dar bir sınıf bakışı olduğu iddia ediliyor. Bunun yerine "ücretliler" gibi son derece muğlak ve sınıf çağrışımını tümden ortadan kaldıran bir kavram öneriliyor. Eğer bu öneri sınıf bilincini törpülemeyi ve işçi sınıfının sermaye düzeni ile uzlaşmaz çelişkisini perdelemeyi amaçlamıyorsa düpedüz cahilane bir öneridir. Birinci durumda ise hayiane bir öneridir.

Toplumsal servetin yaratıcısı elbette üretken emektir, yani artı-değer üreten emektir. Ancak bir toplumsal sınıfı tanımlamanın ilk adımı onun,üretim araçları karşısındaki konumuna bakmaktır.Toplumsal üretimin şu ya da bu yerinde emek gücünü satıp karşılığında ücret alan kişi, nesnel anlamda işçi sınıfındandır. Bu kişinin sanayi sektöründe ya da hizmet sektöründe çalışması, kafa emeği ya da kol emeği sahibi olması bu nesnel sınıf kimliğini değiştirmez. Aksi halde 19. yüzyılda kapitalizmin beşiği olan ülkelerde hizmet sektörlerinde çalışan işçilerin militanlaşmasını anlamak imkansızlaşırdı. Kısacası üretim araçları mülkiyetinden yoksun ve harcadıkları emek gücü toplumsal yeniden üretimin gerçekleşmesinde zorunlu olan insanlar, nesnel olarak işçi sınıfına dahildirler.

İşçi sınıfı kavramını "dar sınıf bakışı", "sadece kol gücünü çağrıştıran" bir kavram olarak görenler ya bizi aldatmaya çalışıyorlar ya da bu gerçekleri bilmiyorlar.

Ancak işçi sınıfının bu nesnel tanımı sınıflar mücadelesi açısından yetersiz bir tanımdır çünkü işçi sınıfı siyaset (mücadele) sahnesinde yalnızca ekonomik (nesnel) varlığıyla değil, siyasal ve ideolojik varlığıyla da yeralır. Siyasal ve ideolojik faktörlerin tahlile dahil edilmesi ücret alan herkesin işçi sınıfından olmadığını ve "ücretliler sınıfı" kavramının da ideolojik bir çarpıtmadan başka birşey olmadığını kanıtlayacaktır.

Üretim araçlarına sahip olan egemen sınıflar yönetme araçlarına da sahiptirler. Bir başka deyişle, üretimi denetleyenler siyasi iktidarı da ellerinde tutarlar. Ancak bu siyasi egemenlik bir dolayım aracılığıyla gerçekleşir. Devlet ve bürokrasi işte bu dolayımda yeralır. Devlet ve bürokrasiyi oluşturanlar yalnızca parababaları değilse, bu mekanizmalar içinde "ücretli" elemanlar da yeralmak zorundadır. Örneğin, asker ve polis, yargıda çalışanlar . Bu ücretlilerle bir fabrika işçisini aynı sınıf altında toplamak aşırı bir genellemedir ama somut gerçeği katletmesiyle de tehlikeli bir genellemedir. Kamu çalışanlarının tarihsel evrimi, iç farklılaşması ve bazı kesimlerinin işçileşmesi ise ayrı bir inceleme konusudur.

"UZLAŞMA" NIN ARDINDA "TESLİMİYET" !

Bir başka iddia da kavgacı ve direnişçi bir sendikal mücadelenin yerini artık hoşgörü ve diyaloga bırakması gerektiğidir. Çağımızın bir hoşgörü çağı olduğu gibi "masum" ve sağduyuya uygun gibi görünen bir noktadan hareketle "kavga" yerine "uzlaşma" önerilmesi kabul edilebilir mi? Eğer önerilen kavga nesnel bir temele Devamı 7. sayfada

82. Yılında 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kabul edileli 82 yıl oldu. Her 8 Mart'ta olduğu gibi gene kadın sorunu üzerine tartışmalar başladı. Bu tartışmaları yürüten çevrelerden büyük bölümü 9 Mart'ta kadın sorununu da baştan savmış olmanın rahatlığıyla bir dahaki 8 Mart'a dek susacak. Çünkü hala çok yaygın olan bir anlayış şu; "ülkenin bir çok sorunu dururken kadın sorunuyla uğraşmak hiç akılcı değil". Ve bu anlayış sorunu bir kanıksama, küçümseme sürecine götürüyor. Hayatın her bölümünü kuşatan ataerkil toplumsal biçimlenişin, erkek egemen değerleri, yazılı ve yazısız yasaları, kurumları, "gönüllü kabullerle" sürüyor. Bütün bunlarla birlikte 8 Mart yani tüm emekçi kadınların birlik, dayanışma ve mücadele günü önümüzde duruyor. Ve bugün egemen ideoloji doğrultusunda 8 Mart'ın içi boşaltılıp yozlaştırılarak boşa çıkarılmak isteniyor. 60'lı yıllarda sosyalist kadın mücadelesinin "birleştiği" burjuva feminist hareketinin de etkisiyle, dünyada 1975'de Birleşmiş Milletler aracılığıyla 8 Mart artık Dünya Emekçi Kadınlar Günü değil, Dünya Kadınlar Günü adını alıyordu. 75-85 yılları ise, kadının 10 yılı olarak ilan ediliyordu. Bu andan sonra kadın ve kadın sorunu devlet politikaları düzeyinde ve bu politikaların bir nesnesi durumuna geçiyordu. Ülkemizde de özellikle 1980 sonrası resmi ideolojinin kurumları ile Türk-İslam sentezi propagandasıyla operasyon sürüyor. Lolipopçu papatyalarıyla, "bakanlıklarıyla", kutsal aile, iffetli kadın tipleriyle "muhafazakar-modernleşmeci" adlarıyla kadın sorununu "çözmeye" çalışıyorlar. Politikaları ise "bozulmakta olan aile yapısının" üstüne kuruluyor. Yapılan, yapılmak istenen de kadını toplumsal yaşamdan uzaklaştırmak ve evcilleştirmek. Bu politikaların yanında da siyasi partilerin oy kaygısıyla giriştikleri kadın kotaları uygulaması ile, kendi siyasi çevrelerinde kadına politika yaptırmak gibi manevraları boy gösteriyor. Bütün bunlarla birlikte, kendilerinin ve devletin otoritesinin dışındaki, kadın örgütlenmelerine ve hareketine dışlamalar ve saldırılar başlıyor. Kadını sadece kutsal aile bağları içinde kavramak ve kadın sorununu "muhafazakar - modernleşmeci" bir anlayışla toplumsal yaşama ve muhalefete dayatmak amacıyla her gün daha çok genişleyen açık bir müdahale görünüyor.

Şimdi 8 Mart'a sahip çıkmak tüm bu yoz ve gerici müdahalelerle de çatışmayı gerektiriyor. 8 Mart'ın anlamını kavratmak için sınıflar mücadelesinde kadın özgürlük mücadelesini kavratmak büyük önem taşıyor.

Bu konuda 1857'den başlayan iki ayrı, 1908'den başlayan iki ayrı anlatı var. 1857 başlangıçlı anlatılar (ki genelde kabul edilen bu tarihtir) şöyle: Biri Newyork'da tekstil işçisi kadınların "8 saatlik işgünü" ve "eşit işe eşit ücret" istemiyle başlattıkları, grev sırasında gerçekleştirilen bir protesto gösterisi polis zoruyla dağıtılıyor. ... gerçekleşen işgal sırasında çıkan yangında yaşamını yitiren 100'ü aşkın kadın işçinin anısından kaynaklandığını söylüyor. 1908'i başlangıç alanlarda ise anlatılar şöyle, birincisinde Manhattan'da 8 Mart 1908 tarihinde, 8 saatlik işgünü ve kadınların siyasal hakları için gelişen iplik işçisi kadınların grevi başlangıç için gösteriliyor. İkincisinde ise Newyork'da dokuma işçisi kadınların işten çıkarmaları protesto için gerçekleştirdikleri işgalde çıkan yangında ölen 129 kadın işçinin ölümünün 8 Mart'ı doğurduğunu anlatıyor.

2. Enternasyonal'in 1853 ve 1907 Stuttgart kongrelerinde kadın sorunu tartışıldı. 1907'de Stuttgart'da 15 ülkeden gelen 59 kadının katıldığı ilk Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresi toplandı. Clara Zetkin'in bu oluşumda çok önemli çabaları oldu. İlk kongre homojenlikten uzak bir yapıda gerçekleşti. Tartışmalarda kadınlara oy hakkı verilmesi gibi önemli bir sorunda Belçikalı, Avusturyalı, Britanyalı ve Fransız delegeler mülkiyet ya da gelir durumuna göre oy hakkı istemenin daha "gerçekçi" olacağını iddia ettiler. Britanyalı ve Fransız delegeler, C. Zetkin ve arkadaşlarını "sekterlik" ile suçladılar ve burjuva feminist hareketi desteklediler. Ancak Clara Zetkin'in taviz vermez tavrı, Rus delegesi Alexandra Collantai'ninde yoğun çabalarıyla Kongre'de Clara Zetkin Uluslararası Sosyalist Kadınlar Örgütü'nün Sekreterliği'ne seçildi. Collantai sekreteryaya seçildi. "Gleichet" hareketin merkezi yayın organı olarak kabul edildi. Birinci kongre sonrası "bütün ülkelerdeki sosyalist partiler kadınlar için genel oy hakkı mücadelesini enerjik bir biçimde sürdürmekle yükümlüdür" ve "sosyalist kadınlar burjuva feministlerle ortak hareket etmemeli sosyalist erkeklerle omuz omuza mücadele etmeli" gibi iki güçlü karar çıktı.

1910'da Kopenhag'da toplanan İkinci Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresi "genel oy hakkı" talebini tekrar onaylarken, Clara Zetkin bu kongrede 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak benimsenmesini önerdi. Öneri kongre tarafından büyük coşkuyla benimsendi, kabul ve ilan edildi.

1911'den başlayarak 1914'de savaşın başlangıcına dek Avrupa'nın hemen her büyük kentinde gösteriler düzenlendi. 1960'lı yıllara dek 8 Mart Sosyalist kadınlar tarafından kutlanıldı. Ancak bu yıllardan sonra feminist kadınlar'la birlikte kutlanmaya, daha "geniş" biçimde kutlanmaya başladı. Birleşmiş Milletler'in 75-85 onyılını kadının on yılı olarak ilanı ve 8 Mart'ı Dünya Kadınlar Günü ilan edilmesi 8 Mart'ın boyutlarını değiştirdi. Çeşitli ülkelerde devletin ve burjuva partilerinin düzen sınırları içinde tutmaya çalıştıkları bu güne dönüştü.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜDÜR. 8 MART TÜM DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ BİRLİK, [illegible] GÜNÜDÜR.

Direnişte Bir Kadın

"Orada özgürdüm"

Hayatımın önemli dönemlerinden birini Tuzla Cam İş işçisi olduğumda ve bu işyerindeki iki aylık direniş boyunca yaşadım. İşten atılmıştık. Benim özgürlüğüm demek olan işimden olmuştum. Diğer insanlardan biraz daha farklıydım. Hem kendi ekonomik özgürlüğüm için hem de ailem için mücadele etmek zorundaydım. Kadın olarak fabrikada erkek arkadaşlarımla eşit düzeyde emek harcıyordum. Onlardan farkımız yoktu. Çünkü şunu biliyordum yaşam yalnızca eve kapanıp, çocuk bakmak, paspas yapmak, eşine itaat etmek değil. Ama şunu da biliyorum artık bunların dışına çıktığımda ya da eşimle bundan dolayı bir sorun yaşadığımda hep suçlanan kadın olarak sensin. Haklı da olsan bu değişmiyor. Fabrikadaysa ustabaşı ya da şef haklı. Hepsi bir cendere gibi. Bunun için Cam-İş direnişi sırasında herşey o kadar iyi ve farklıydı ki. Hayatımda ilk defa farklı şeyler yaşadım. Kendi kendimize kararlar alabiliyorduk. Erkeklerden hiç de eksik yanımız olmadığını kadın olarak daha duyarlı davrandığımı görüp kendime olan güvenimi, saygımı kazandım. Orada mücadelenin içinde çemberlerimi kırdığımı hissettim. Orada özgürdüm. Bunun güzelliğini ve paylaşımı birlikte hareket etmeyle anladım. Birlikte olursak çok şeyi başarabiliriz diye düşündüm. Fakat üzücü olan bazı kadınların bu konudaki duyarsızlığıydı. Çevreden, özellikle ev kadınları, komşularım "eve gel aç mısın" gibi tepkiler gösterip "yuvan dağılacak" diyorlardı. Bense bütün işçi arkadaşları düşünerek hem kendi kimliğim hem de haklarımız için mücadelenin zorunluluğunu gördüm. Sınırlı çevremin dışına çıkmıştım. Yeni insanlar tanımanın coşkusuyla daha ileri adımlar atabiliyordum.

● ***Kadınların da insan olduğunu ve kapitalist düzende bize hiç hak tanınmadığını biliyoruz. Bunu anlatmamız gerek. Biz de özgürce hareket etme hakkına sahibiz. Ben bu özgürlüğü fabrikada yaşadığımız direniş sırasında gördüm.***

Bu arada ortak sorunumuz olan işimizi kaybetme karşısındaki tavrımızı kadın olduğumuzdan dolayı yaşadığımız daha özel sorunlar karşısında da gösterebilmeliyiz diye düşündüm. Direnişte en önde yer alabiliyorsak evde de, sokakta da bunu yapabilmeliydik.

Direniş günleri uzadıkça çevremin ve eşimin baskısı arttı. "Karına sahip ol" diye eşimin ailesi baskı yaptı. Eşimse "oranın tek erkeği sen misin" diyordu. Ortam öyle güzeldi ki insanlığımı hissetmiştim. Bu yüzden baskılardan pek etkilenmiyordum. Zaten işimi de kaybetmiştim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Kendime olan saygım nedeniyle düşündüğüm gibi hareket etmek istiyordum. Bunun üzerine eşim boşanmak için dilekçe verdi. Nedeni sözünün dışına çıkmışım, kendi başıma hareket ediyormuşum. "Çocuğunu düşünmüyor musun? Ben sana bakamıyor muyum?" diyordu. Oysa ekonomik bağımsızlık önemliydi ama onun kadar önemli olan benim sorunlarıma olan duyarlılığımdı. Ona karşı çıkıyordu bence. Yani kontrolünden çıkmamdan korkuyordu.

Bu soruna öncelikle kadınların sahip çıkması lazım. Çünkü hepimiz yaşıyoruz. Kadınların da insan olduğunu ve kapitalist düzende bize hiç hak tanınmadığını biliyoruz. Bunu anlatmamız gerek. Biz de özgürce hareket etme hakkına sahibiz. Ben bu özgürlüğü fabrikada yaşadığımız direniş sırasında gördüm.

İşçisin çalışıyorsun. Bir de üstüne eve geldiğinde kocana hizmet etmek zorundasın. Üretim süreci zaten çok ağırdı. Makinaların hızına ayak uydurman isteniyor. Ne kadar hızlı çalışıyorsun diye saat tutuluyor. Evde sömürü işyerinde sömürü. Evde çocuğunu düşünmüyorsun diye, işyerindeki en küçük hatanda bile hakarete uğruyorsun. Çünkü patron için önemli olan yüksek verim. ... Bu bizim kaderimiz değil. Bu zinciri kıracağız. Başımdan geçen yaşadıklarım bana şunu gösterdi, mücadele etmekten başka yol yok. Bunu nasıl yapacağımı çok fazla bilmiyorum ama şunu biliyorum kadınlar da bu başlamayı [illegible] Her [illegible] kadını-erkeği insan [illegible] değil [illegible] yaşamak için [illegible]

Rüşvet, Çıkarcılık, Alkolizm, Köşedönücülük, İşbirlikçilik, Tembellik vs.

Emeğe Yabancılaşma

● ***Zihin tembelliği, rüşvet, bireysel yetenekleri geliştirmeye duyulan genel ilgisizlik, çıkarcılık alkolizm ve yabancılaşma sınıfın, üretenlerin karakteristik özelliği değildir.***

Her türlü maddi zenginliğin, o zenginliğin yaratıcılarından koparıldığı bir dünyada ve ülkede yaşıyoruz. Zenginliğin doğrudan üreticileri, kendi emeklerinin ürünlerine ancak, işgüçleri karşılığında kendilerini asgari ölçüde yeniden üretebilmeleri için verilen para kanalıyla ulaşabiliyorlar. Kendi emek güçlerinin ürünleri ise üretenlerden başka birilerinin elinde birikiyor; paraya dönüşüyor, para her şeyi satın alıyor.

Bu kadar değil. Her türlü maddi zenginliğin üretiminin, doğrudan üreticilerinin iradeleri dışında, kendilerine dayatılan hiyerarşiler ve mekanizmalarla örgütlendiği bir dünyada ve ülkede yaşıyoruz. Fabrikalarda, küçük işyerlerinde, devlet bürolarında gündelik gereksinimleri karşılığında bütün bir ömürlerini, beyinlerini, kol güçlerini, umutlarını tüketen insanların hayatları kendi dışlarında oluşturulmuş, kuralları belirlenmiş bir sürecin egemenliği altında. Mülkiyeti ve yönetim bilgilerini ellerinde tutanlar, bu alanlara emekçileri sokmamakta kararlılar. Üstelik "işin kuralı" gibi görünen her teknik işbölümü aynı zamanda toplumsal bir farklılaşmanın da zemini haline geliyor. Sadece maddi zenginlikler değil her türlü yaratıcı faaliyet ve bunların ürünleri de mülk sahibi sınıfların denetimi altında bulunuyor. Üreticilerin, ürettikleri zenginliklerin paylaşımında söz ve karar sahibi olmadıkları bir dünyada, hayatlarının büyük bir kısmını içinde geçirdikleri üretim sürecinden ve kendi emeklerinin ürünlerinden yabancılaşmalarından daha doğal ne olabilir?

YABANCILAŞMANIN KAYNAĞI

İş içindeki yeteneklerini geliştirmek, bilgi ve yeteneğini artırmak, işi ve onun ürünlerini sahiplenmek böyle bir yabancılaşmanın egemen olduğu bir toplumsal sistemde mümkün müdür? Böyle bir toplumsal sistemde "iyi bir çalışan" olmanın tek sebebi ne toplumsal sorumluluk, ne de işi sahiplenmektir; sadece daha fazla para ve daha fazla tüketim olanağına sahip olabilmek için sarfedilen tüketici bir çabadır. Emekçilerin dışında kaldıkları mekanizmalarla örgütlenmiş böyle bir üretim sürecinde zihin tembelliği ve körelme, rüşvet,yaltakçılık vs. aynı prizmanın çeşitli yüzleri durumundadır. Güvencesiz, sağlıksız, bütün insani özellikleri tüketen bir işyerinde çalışan işçinin, kendi üretim alanına müdahale edemediği yerde çareyi, fırsat buldukça kahveye kaçarak,iş çıkışında içki içerek, ek gelir elde etmek için başka yollar bulmaya çalışarak, zaten yapması gereken bir işi rüşvet almadan yapmamakta bulması kaçınılmazdır.

Rüşvet herşeyin paraya göre belirlendiği bir toplumsal işleyişin mantıksal bir sonucudur. Kapitalistlerin düzeni üretenleri sadece zihni tembelliğe değil, ahlaki bunalıma ve çürümeye de sürüklüyor. Çalışmanın esas amacı daha fazla para kazanmak olunca, büyük miktarda parayı elinde bulunduranlar süslü yaşamlarıyla ortalıkta boy gösterince, tüketecek çok az şeyi olanların gözünde de para fetişleşiyor. Para fetişizmi, üreticilerin üretim bilgileri ve kendi emek yetkinliklerini artırma konusundaki ilgisizliklerinin temel nedenidir. Kurnazlık, köşe dönücülük ihtiyaçları karşılamaktaki en etkili yol haline gelmişse, emekçiler üretim bilgilerini geliştirmek ve işlerini iyi yapmakla niye ilgilensinler? Mülk sahibi sınıfların parayı emek harcamadan elde etmeleri, rüşvet ve düzenbazlığın zenginliği ellerinde bulunduranlar arasında da yaygın olması, "küçük balıkları"ın da küçük hırsızlıklarını kendilerince haklı görmelerini sağlayan etkenlerdir. Çünkü sonuçta "rüşvetçi de sermayeci de kendilerine ait olmayana el koyan kişilerdir." Toplumun küçük sermayecileri yüceltirken rüşvetçileri aşağılıyor olması bile, bu eğilimleri önleyebilecek nitelikte değildir.

● ***Üreticilerin, ürettikleri zenginliklerin paylaşımında söz ve karar sahibi olmadıkları bir dünyada, hayatlarının büyük bir kısmını içinde geçirdikleri üretim sürecinden ve kendi emeklerinin ürünlerinden yabancılaşmalarından doğal ne olabilir?***

Rüşvet, yaltakçılık gibi eğilimlerin emekçiler açısından en kötü sonuçları ise emekçileri, kaderlerini birbulerinden ayırmaya ve yaşadıkları hayatı değiştirmeye dönük örgütlü mücadeleden vazgeçmeye zorlamasıdır. Rüşvet alan, yaltakçılık yapan bir çalışan, giderek mülk sahibi sınıfların bakış açılarıyla çakışmakta, o bakış açılarını içselleştirmektedir. Büyük balıkların küçük balıkları yutacağı ve bunların artıklarının da küçümsenmeyecek sayıda insanı doyurabileceği düşüncesi,emekçileri daha iyi bir yaşam için sınıf dayanışması ve örgütlenme fikrine yabancılaştırmaktadır.

SINIF MÜCADELESİ VE YABANCILAŞMA

Aslında rüşvet, tembellik, işbirlikçilik gibi eğilimlerle mücadele, sınıfın birliği için mücadelenin zorunlu bir parçasıdır. Bu süreç içinde rüşvet, işbirlikçilik gibi mekanizmaların parçası olanların eleştirilmesi, arkadaşlarını ihbar eden, patronun sömürüsünü savunanlara karşı tavır alınması, bu eğilimlerin işçi kitlesi içinde teşhir edilmesi zorunludur. Tek tek işyerlerinde geçerli olan bu durum işçi sınıfı mücadelesinin bütünü açısından da önemlidir. Çünkü üreticilerin sadece rüşvet, işbirlikçilik gibi eğilimler değil, zihin tembelliği gibi alışkanlıklarından kurtulmadan yönetim bilgisine sahip olmaları, bu bilgiye sahip olmaksızın da üretim araçlarını toplumsallaştırmaları ve denetlemeleri, yani kendi hayatlarının sahibinin kendileri haline gelmesi mümkün değildir. Ama bütün bunları aşabilmenin yolu ne verimliliğin artırılması için gündeme getirilen "yönetime katılma" yöntemleri ne de sermayenin denetimi altında oluşturulan benzeri aldatmacalar olabilir.

İşçilerin kendi hayatları ve üretim süreçleri üzerinde söz ve karar sahibi olmak için attıkları her adım, kapitalizm koşulları altındayken sürekli onunla çatışarak yaşanabilir. Bu noktada işyeri komite ve konseyleri, emekçilerin yönetim bilgisi, deneyimi ve yeteneği kazanabilmelerinin, sadece ücretlerine değil üretim süreçlerinin tüm yönlerine müdahale edebilmelerinin olanaklarını yaratan birer okul oldukları sürece emekçileri özgür üreticiler haline getirebilecektir. "Paranın kanunu ve ideolojisi" üreticileri, kendi emeklerine, emeklerinin ürünlerine, kendilerine yabancılaştırırken, bu komite ve konseyler, sınıfın yeteneklerinin kullanılabileceği, savunulabileceği, ilerletebileceği özgür hayat sahaları haline getirilir. Zihin tembelliği, rüşvet, bireysel yetenekleri geliştirmeye duyulan genel ilgisizlik, çıkarcılık alkolizm ve yabancılaşma sınıfın, üretenlerin karakteristik özelliği değildir. Kaderi de değildir.

Otomobil-İş nereye?

Otomobil-İş Sendikasında örgütlü metal işçileri yeni bir Genel Kurul'un eşiğindeler. 1989'da yapılan 11. Genel Kurul'da olduğu gibi, 27-28-29 Mart'ta gerçekleşecek Kongre'de de, "Türk-İş'e gitme", tartışmaların can alıcı noktasını oluşturuyor. Çağrıyı yapan Genel Merkez Yönetimi, bu niyetini her fırsatta beyan edip, Türk-İş yöneticileri ile (özellikle Şevket Yılmaz'la) görüşmelerini hızlandırdılar. "Neden Türk-İş; Nasıl Bir Türk-İş?" başlıklı bir broşür yayınlayan mevcut yönetim broşürde, "Otomobil-İş Sendikası kurulduğu 1963 yılından sonra, 10 yılı aşkın bir süre üyeliğini sürdürdüğü yuvaya geri dönmeli, Türkiye işçi sınıfının sendikal birliğindeki onurlu yerini almalıdır" diyor. "Baba ocağından" ayrı düşmüş bir evladın hasretiyle yazıldığı anlaşılan broşürde, baştan sona Türk-İş aklanmaya çalışılırken, "sürüden ayrılanı kurt kapar" korkusu yaratılmaya çalışılıyor.

Çelik-iş ve Özdemir-İş'le olan "birlik" serüveninde hüsrana uğrayan Otomobil-İş, "birlik sorusunun cevabı Türk-İş'tir" diyor. "Çağı yakalamak, güçlü olmak" maskesi altında sınıf mücadelesini, işçi sınıfının varlığını reddediyor. "Neden Türk-İş, Nasıl bir Türk-İş?" broşürü, bu reddiyenin son ifadesi.

TÜRK-İŞ'TE DEĞİŞEN NE?

Bu broşür, Otomobil-İş Genel Merkez Yöneticilerinin, işçi sınıfının mücadelesine, sınıfın sendikal birliğine nasıl baktıklarını ve metal işçilerine nasıl bir gelecek önerdiklerini anlama açısından dikkate değer.

Broşürün girişinde Türk-İş'i değerlendirme yöntemi üzerinde durulup, Türk-İş'e haksızlık etmemek gerektiği vurgulanıp deniyor ki; "özellikle DİSK'in kurulmasından sonra, Türk-İş'e DİSK penceresinden bakılmış (...) Türk-İş'e yönelik "sarı sendika", "devlet sendikası" ... gibi değerlendirmeler bütünüyle telafisi zor sorunlar yaratmıştır". Burada sözü edilen "telafisi zor sorunlar" işçi sınıfının, onlarca yıllık pratiğin sonucu olarak bilincine kazınan Türk-İş gerçeğini değiştirmenin zorluğu olsa gerek. Oysa Türk-İş'e ilişkin değerlendirmeler ne yöneticilerine hakaret olsun diye yapılmış, ne de "darkafalı adamların" çamur atması olarak ortaya çıkmıştır. Sendikaların niteliğini, konumunu belirleyen, sendikaya hakim olan ideolojidir. Yüzbinlerce işçiyi bünyesinde toplaması bir sendikayı gerçek anlamda işçi sendikası yapmaz. Bu açıdan Türk-İş, egemen ideolojinin hakim olduğu bir kurumdur. Evet! Otomobil-İş yöneticilerinin işi zor. Emekçilere yönelik sonuçları apaçık ortada olan 12 Eylül darbesini ayakta alkışlayan, hatta cunta hükümetine bakan veren Türk-İş'i işçilere izah etmeye çalışırken hayli zorlanacaklar. Yine 89'da işçiler sokağa dökülüp 12 Eylül'ün gaspettiği ekonomik-demokratik haklarını talep ederken, kapalı kapılar ardında toplu sözleşme pazarlığı yapan, Zonguldak madencisinin, siyasi iktidarı dahi sarsan grevi ve Ankara yürüyüşünde devlet barikatının yanında yer alan Türk-İş'in; sınıf çıkarlarını gözeten bir konfederasyon olduğunu söylemek kolay olmasa gerek.

Bir başka bölümde Türk-İş'in partilerüstü sendikacılık ilkesi övülüp, Türkiye gibi ülkelerde "bir siyasi partinin desteklenmesi (...) ülkemiz gerçeklerine ve ... sendikal hareketin doğasına uygun değildir" deniyor. Oysa "partilerüstü" olmak bir sendikanın ideolojik bir kimliğe sahip olmaması anlamına gelmez. Eğer sorun sınıf ideolojisi doğrultusunda her türlü siyasi-ekonomik gelişmeye müdahale etmek yerine (ki böylesi bir bakış açısıyla bir parti de desteklenebilir) sendikal yönetimlerin, siyasi partilerle çıkar ilişkilerine girmesi ise elbette bu tarz politika yapılmasına karşı çıkılmalıdır. Ancak Türk-İş'in "partilerüstücülük" ilkesinin gerçekte ne olduğunu, devam eden paragraflarda Otomobil-İş yöneticileri de örtük bir biçimde itiraf ediyorlar: "Partilerüstü politikanın bir diğer nedeni de o dönemde Türk-İş üyelerinin büyük çoğunluğunun kamu işyerlerinde örgütlü olması nedeniyle siyasi iktidarla iyi geçinme isteğidir". Evet, sınıf çıkarları doğrultusunda gelişmelere müdahale etmek, tavır almak yerine güvenceyi iktidarla iyi geçinmekte aramanın literatürdeki adı "partilerüstücülük" olsa gerek. Broşürün devamında Türk-İş'in olumlu bir gelişme süreci yaşadığını ifade eden genel merkez yöneticileri gelinen noktada "nerede birlik" sorusunun cevabının ("gösterdiği gelişim çizgisi ve bünyesindeki işçi sayısı düşünüldüğünde") Türk-İş olarak verilmesi gerektiğini söylüyorlar. Doğru, birlik işçilerin biraraya yığılmasıysa, Türk-İş "birliğin" en güçlü adayıdır. Ancak, birlik, sınıf çıkarları temelinde sınıfın mücadelesini geliştirici temelde yaşandığında anlamlıdır. Yoksa koltuğunu sağlama almak uğruna "birlik" çığırtkanlığı yapmak kabul edilebilir bir çağrı değildir.

- **_Onikinci Genel Kurul yaklaşırken Otomobil-İş üyesi işçilere, yine Türk-İş'e ve oradan kaçınılmaz olarak faşist Türk Metal Sendikasın'na gitme gündemi aayatılm ya çalışılıyor._**

Evet Otomobil-İş genel merkez yöneticilerinin Türk-İş'i püripak gösterme gayretleri oldukça ustaca. Genel Merkez yönetimi her kapının Türk-İş'e çıkmasını arzu ediyor. Türk-İş'e gitme niyetlerini (Her ne kadar bugün "Türk-Metal değil, Türk-İş" deniyorsa da -Türk-İş içindeki dengeler de gözönüne alındığında- Türk-İş'e gidelim demek, işçileri ihanet çizgisindeki Türk-Metal sendikasının kucağına atmaktan öte bir anlam ifade etmemektedir) Otomobil-İş yöneticileri, kaleme aldıkları broşürde şöyle gerekçelendiriyorlar:

"(...) Sendikanın potansiyelinin, hak ve özgürlükler mücadelesine yeterince etkili olarak kanalize edilememesi

(...) Türk-İş gibi güçlü bir konfederasyon varken, 50-60 bin üyeli bir sendikanın söylediklerinin dikkate alınmaması (...) Sendikanın, sendikal, sosyal ve ekonomik sorunlarının çözümünde yalnız kalması."

Yani mücadele edebilmeniz, ülke ve çalışma yaşamının sorunlarına tavır alabilmeniz, gerçek bir işçi sendikası olabilmeniz için Türk-İş'in güven dolu kollarına ihtiyacınız var öyle mi sayın yöneticiler? Otomobil-İş yöneticilerine şunu hatırlatalım; önemli olan söylenenlerin, yapılanların içeriğidir, nereye hizmet ettiğidir. Sendikaları güçlü kılan da üretilen politikalar ve bu politikalara yaşam bulduracak örgütlü mücadeleleridir. O yüzden, broşürde "yalnız olduğunuz için gerçekleştiremediğinizi" söylediğiniz şeyler için, kendi politikalarınızı, pratiğinizi gözden geçirmeniz gerekiyor. Bütün bu gerekçeler sizlerin Otomobil-İş'i Türk-İş'e (dolayısıyla Türk Metal'e) sürükleme bahaneleriniz.

Türk-İş son on yılda olumlu bir gelişme çizgisi mi izledi? Yoksa Otomobil-İş'in yöneticileri sınıf ve kitle sendikal ilkelerini çiğneyerek kendileriyle Türk-İş arasındaki farklılığı mı ortadan kaldırdılar? Bizce Otomobil-İş yöneticileri yakınmalarını bu sorulara yanıt vererek izah etsinler. Otomobil-İş yöneticileri, "yalnız olursak MESS'e karşı eziliriz" demeden önce, daha dün "Toplu sözleşme politikalarımız" adıyla deklere ettikleri değerlendirmelerle, MESS'in politikalarını varoldukları yerden nasıl onayladıklarının hesabını metal işçilerine versinler. Otomobil-İş'e bağlı fabrikalarda da acımasızca yaşanan işçi kıyımına neden sessiz kaldıklarını açıklasınlar. Bugün sermayenin çıkarları doğrultusunda tasarlanıp gündeme getirilen "toplumsal uzlaşma"yı, "çağı yakalamak" adına ayakta alkışlamadan önce, siyasi iktidarın ve sermayenin karşısına hangi bağımsız politikalarla, hangi örgütlülükle oturacaklarını, sınıf çıkarlarını nasıl savunacaklarını açıklasınlar.

BU GİDİŞE "DUR" DİYECEK TEK GÜÇ METAL İŞÇİSİDİR

Şube kongreleri sürecinde, Otomobil-İş'in geleceğini belirleme doğrultusunda iradi bir süreç yaratılmakta gecikildiyse de metal işçisi son sözünü söylemedi. Metal işçileri, geleceklerini bir kaç sendika yöneticisinin masa başı pazarlıklarına teslim etmemelidir. Yaşanacak genel kurul bu müdahalenin çok önemli bir zemini olacak. Kısa da olsa bu süreç, Türk-İş'e daha doğrusu Türk Metal'e gidişe "dur" diyebilecek, ortak bir irade yaratılması doğrultusunda yaşanmalı ve öncelikle "Nasıl bir Otomobil-İş" sorusu "Türk-İş mi DİSK mi" ikilemine düşmeden cevaplanmaya çalışılmalıdır. Otomobil-İş'in bugün geldiği ve "götürülmek istendiği" yeri tartışmak, metal işçisinin bu soruyu cevaplamasına ışık tutacaktır.

- **_Metal işçileri bu gidişe, "nasıl bir Otomobil-İş?" sorusunu bugüne kadarki gelişmeleri ve bugün gelinen noktayı da tartışıp yanıtlayarak müdahale edebilir._**

Tes-iş 3 No'lu Şube Kongresi

Yıllardır sendikacılığın kendi "işleri" olduğunu söyleyen, işçileri sendikalarına, sendikal yönetimlere yabancılaştıran Tes-İş 3 No'lu şubenin yöneticileri, şubenin 4. Olağan Kongresini gerçekleştirirken zorlandılar. Neden mi? Yeterli sayıda işçinin katılmaması yüzünden. İşçilere sürekli olarak "iyi para alıyoruz, oturun, susun" diyen, Tes-İş içindeki koltukları korumaktan öte bir derdi olmayan mevcut sendika yönetimi, böylesi bir anlayış doğrultusunda, sendikayı, toplu sözleşme imzalanan bir kuruma indirgeyen işçiyi yaratmakta zorlanmadı.

Genel Kurul'dan kendi yönetimlerinin onanması ve yeniden seçilmeleri dışında başka bir şey beklemeyen sendika yönetimi bu kez çok başarılı olamadı. Çünkü 4. Olağan Genel Kurul'da sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını savunan farklı bir ses, farklı bir anlayış vardı salonda: "Demokratik Muhalefet". Kendilerini seçim dönemine özgü bir muhalefet hareketi olarak görmeyen "Demokratik Muhalefet" hareketi, temel hedeflerinin işçilerin sendikalarda söz ve karar sahipliğinin egemen olması, işyeri komite ve konsey örgütlülükleriyle işçilerin iradesinin sendikal yönetimlerde iktidar olması olduğunu söylüyor.

İşçilerin seçim sonucunu dahi merak etmediği kongre sonucunda şube başkanlığına Akan Ertekin yeniden seçildi. "Demokratik Muhalefet"in desteklediği Vural Çağlar ve Ali Yıldırım Şube Sekreterliği ve Eğitim Sekreterliği'ne seçildiler. Oylamalar sırasında hemen hemen hiçbir listeye "tulum oy" çıkmaması ve ağırlıklı isimlerin desteklenmesi işçilerin sendikal anlayışlar doğrultusunda ayrışmadığını göstermesi açısından önemli bir gösterge. Bugüne dek böylesi bir ayrışmayı yaratacak ciddi bir muhalefet çalışmasının örgütlenemediği Ambarlı santralında "Demokratik Muhalefet" kendisini kalıcılaştıracak bir muhalefet hareketini yaratmayı hedefliyor. Demokratik muhalefet susmayan, konuşan, demokratik haklarını koruyan, kalıcılaştıran, geliştiren doğalgaz işçilerini yaratma uğraşında. Bu çalışmaların önce kendi şubelerinde, giderek tüm Tes-İş içerisinde etkin olması kavgasında. Kısacası Demokratik Muhalefet sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışındaki bir demokratik Tes-İş'i savunuyor.

ANKARA TES-İŞ 1 NOLU ŞUBE GENEL KURULU

(İşçilerin Sesi-Ankara) DSİ İşyerlerinde örgütlü bulunan Tes-İş 1 Nolu Şube Genel Kurul'u 29 Şubat günü SSK konferans salonunda toplandı. Tes-İş Genel Başkan Yardımcısı Mahmut Özonur'un divan başkanlığını yaptığı kongrede güçlü bir muhalefetin var olduğu söylenemez. Muhalefetin de iktidarın da demokrat görünümlü olması ve yapılan tartışmaların bireysel çekişme ve sataşmalarla sınırlı kalması, kimin neden muhalefet olduğunu veya iktidarın muhalefetten ayrıldığı noktaların ortaya konulamamasına neden oldu. Sadece bir delegenin yaptığı konuşma sendikal anlayış ve sendikal demokrasi konusunda olumlu düşünce ve projeleri içermekteydi. Yapılan seçimler sonucu eski yönetimden Hayrettin Erdoğan 164 oyla başkanlığa, Hüseyin Bahadır 157 oyla şube sekreterliğine, Ali Erdoğan 131 oyla mali sekreterliğe, Vedat Eylik 160 oyla teşkilatlanma sekreterliğine, Dural Karakoç 155 oyla eğitim sekreterliğine seçildiler.

BASIN-İŞ'TE "TEK ADAMA" HAYIR

(İşçilerin Sesi-Ankara) Basın-İş Sendikası Ankara Şube Genel Kurul'u 1 Mart 1992 tarihinde toplandı. Oldukça gergin bir atmosferde yaşanan Genel Kurul'u Ali Ekber Güvenç'in desteklediği ekip kaybetti.

Basın-iş üyeleri üzerindeki olumsuz uygulamaları ile bütün tepkileri üzerinde toplayan Ali Ekber Güvenç kongre günü de bu yöntemlerini kullanmaya devam etti.

Salondaki tavrı ve konuşmasıyla büyük tepkiler toplayan Güvenç, delegelerin büyük çoğunluğunun salonu terk etme girişimi sonucu kürsüden inmek zorunda kaldı. Konuşmasında sık sık kendisinden söz eden ve "bu sendika benim" deme cesaretini gösteren Genel Başkan, delegelerin kararlı tavrı sonucu şovunu yarım bırakmak zorunda kaldı.

Basın-İş Ankara Şube Genel Kurulu'nda ortaya çıkan, net iki grubun varlığı idi. Genel Merkez Yönetimi'ne muhalefet eden kesimlerin ortak noktalarının "Ali Ekber'e karşı olmak" ile kendisini sınırlandırması kongrede yaşanan tartışmaların içeriğinin doldurulamamasına neden oldu.

Basın İşkolunda Ali Ekber dönemi kapanıyor. Peki yeni dönem nasıl açılacak? İşte bu sorunun yanıtını şimdilik vermek güç. Muhalefetin net sendikal anlayışa ve sendikal ilkelere sahip olmaması ve tamamen tepki örgütlenmesinin yaratılmış olması yeni dönemi bulanıklaştırmaktadır. Yönetime gelen yeni ekibin ve Genel Merkez Genel Kurulu'na gidecek delegelerin nasıl bir çalışma yürütecekleri üzerinde bir tartışma ve görüş birliğini üretmeleri zorunludur. Yönetim üst kurul delegasyonu ve işyerlerindeki işçiler Basın-İş Sendikası'nın içinde bulunduğu krizden kurtulması ve basın işçilerinin gerçek demokratik örgütlenmesi haline getirilmesinin yol ve yöntemlerini bulmak göreviyle yükümlüdürler. Bu süreç esnasında yanıtlanması gereken ilk soru: Nasıl bir Basın-İş istiyoruz? İki, istediğimiz Basın-İş Sendikası'nı örgütlerken kiminle beraber olacağız ve nasıl bir çalışma yürüteceğiz? Bu iki soruya yanıt verilmeden kalıcı ve olumlu adımların atılması olanaksızdır.

İstanbul Şube Genel Kurulu'ndan sonra Genel Merkez Genel Kurulu'nu toplayacak olana Basın-iş Sendikası'nda yapılacak en büyük yanlış, yöneticilerin kimler olacağını tartışmaktır. Oysa yapılması gereken, nasıl bir Basın-İş istiyoruz sorusuna doğru yanıtlar verebilmektir. Bu doğru yanıtları verenler de Basın-İş Sendikası'nın yönetimine talip olabilirler. Kuşkusuz yönetime talip olacakların işçilerin ve delegelerin önereceği ve onaylıyacağı adaylar olması, demokratik Basın-İş'in yaratılması açısından zorunluluktur.

HABER-İŞ İSTANBUL ŞUBE KONGRESİ

Haber-İş İstanbul şubesinin 29 Şubat'ta yapılan kongresine 140 delege katıldı. Delege seçimlerinde mevcut yönetim ağırlık sağladığından seçimlere tek listeyle gidildi. Sosyal demokrat nitelikli olan ancak sağcı diye nitelediği genel merkezden farklı bir pratiği olmayan şube yönetimi içinde, sadece muhalif olan mali sekreter değişti. Yönetim Kurulu; Başkan Ali Rıza Belek, Ali Küçükkoçkaya ve Levent Dokuyucu'dan oluştu. Kongrede sadece 4 delege konuşma yaptı. Konuşmalarda işçileri tabandan örgütleyen, sınıf ve kitle sendikası gerekliliği anlatıldı. Mevcut şube yönetimini eleştiren delegelerin konuşmaları delegeler üzerinde etkisiz kaldı.

Otomobil-İş Şube Kongreleri

İZMİR

Otomobil-İş'in 23 Şubat'ta yapılan İzmir Şube Kongresi'ni eski başkan Coşkun Yılmaz'ın listesi kazandı.

Delege üsulü seçim yapmak için yeterli üyeye sahip olamayışı nedeniyle bütün üyelerin katılımıyla gerçekleşen Genel Kurul'da iki ayrı liste yarıştı.

İzmir'deki işyerlerinde örgütlülüğü giderek zayıflayan Otomobil-İş'in bundan sonra nasıl bir örgütlenmeyle k[...] kaybını önleyebileceği tartışma konusu. Gerek yeniden seçilen yönetimin, gerekse muhalefet yönetiminin işçilere sunabileceği derli toplu bir programları yoktu. Sendikal anlayışlardaki farklılığın bile tartışılmadığı kongrede kişiler bazında eleştiri ve suçlamalar hakimdi. İzmir'd[...] işyerlerinin temsilci ve baştemsilcilerinin başını çek[...] muhalefet listesi tecrübesizliği ve "sendikal oyunları" bilmeyişinin yanısıra genel kurul havasına hakim olamayışının da kurbanı oldu.

İzmir'deki işyerlerinden yeterli desteği bulamayacağı[...] farkında olan yönetim ise umudunu Denizli ve Nazilli'den gelen işçilere bağlamıştı. Özellikle Denizli'den getirilen işçilerin eski Uygar Döküm Fabrikası işçileri olduğu biliniyordu. Ve bunlar (91 sonunda kapatılan) Ar Döküm işçisiymiş gibi gösteri[...]

ANKARA

Otomobil-İş sendikası Ankara Şube Genel Kurul'u 2[...] Şubat günü toplandı. Kongre "sınıf ve kitle sendikal anlayışının" savunulduğu ve çağdaş sendikacılık ile Otomobil-iş Genel Merkez'inin sendikal anlayışının eleştirildiği ve mahkum edildiği tartışma platformuna dönüştü.

Yapılan seçimlerin sonucunda geçen dönem başkanl[...] yapan Süleyman Türker yeniden 166 oyla Başkanlığ[...] seçilirken Mehmet Çubuk 98 oyla Şube Sekreterliğ[...] Ahmet Uçer 104 oyla Mali Sekreterliğine, Güven A[...] Eğitim Sekreterliğine ve Veli Beysülen Örgütlenme Sekreterliğine seçildiler.

ÜMRANİYE

Otomobil-İş'in Ümraniye Şube yönetimi, 16 Şubat tarihinde yapılan kongreyle değişti. Çarşaf liste usul[...] yapılan seçimlere iki liste katıldı ve sandıktan başkanlığını Mehmet Helvacı'nın yaptığı ekip çıktı.

Otomobil-İş Şubeleri arasında Ge[...] Merkez'in eğilimleri açısından bu güne kadar problemsiz kabul edil[...] Ümraniye Şubesi'nin son kongresi heyecanlı bir atmosferde geçti. Şubenin tarihinde ilk kez ayrı iki l[...] yarıştı.

Mehmet Helvacı ve ekibi işyeri komite ve konseyleri üzerinde yükselen bir örgütlülüğü savunduklarını ifade ederlerken, konuşmalarında uzlaşmacı sendikacılığı olumsuzlayan vurgular yapt[...]

Eski Şube Başkanı Balamir İ. Olgun ve ekibi ise yönetim karşısında oluşturulan ekiple aralarında uzlaşmacı sendikacılık-sınıf ve kitle sendikacılığı a[...] olmadığını belirtirlerken, Olgun da konuşmasında, "[...] ve kitle sendikacılığıysa allahına kadar biz de yapar[...] dedi.

SEFAKÖY

Otomobil-İş Sefaköy Şube Kongresi yapıldı. 16 Şub[...] gerçekleştirilen Şube Kongresi'nde metal işçileri kendilerini önümüzdeki dönem temsil edecek yeni yönetimi belirlediler.

Tek listenin yönetime aday olduğu kongrede, işçiler DİSK ile sınıf ve kitle sendikacılığı üzerine konuşm[...] yaptılar. Yapılan konuşmalarda Otomobil-İş'in sınıf[...] mücadelesine önderlik etmesi gerektiği belirtildi. Bu[...] ise işçilerin sendikalarına sahip çıkmasıyla olabilece[...] belirten konuşmacılar, güçlü bir Otomobil-İş yaratm[...] zorunda olduklarını söylediler. Yine bir işçi DİSK il[...] ilgili yaptığı konuşmada "DİSK'i yaratan bizleriz, D[...] bizimdir. DİSK'i kapatan anlayış işçi sınıfının mücadelesine gem vurmayı hedefleyen anlayıştır. 12 Eylül bizlere karşı yapılmıştır. İşçiler kendi yarattıkl[...] DİSK'e sahip çıkmak zorundadır" dedi.

Yapılan seçimle Başkanlığını Hüseyin Karataş'ın yap[...] ekip yönetime seçildi.

* * *

DİSK KONGRELERİ

SİNE-SEN

DİSK'e bağlı Sine-Sen sendikasının 3. Olağan Genel Kurul'u yapıldı. İstanbul AKM sinema salonunda 7-8 Mart tarihlerinde yapılan Genel Kurul'a tek liste katıldı. Yapılan seçimlerde sendika genel başkanlığına Necmettin Çobanoğlu seçildi. Genel Kurul'da sinema emekçilerinin sorunları üzerine yapılan tartışmalarda bu sorunların nasıl aşılabileceği ve Sine-Sen'in nasıl bir işlev görebileceği tartışıldı. Yeni hükümetin sinema alanındaki çalışmalarının da değerlendirildiği Genel Kurul'da konuşmacıların azlığı dikkat çekiciydi. Sinema emekçilerinin sorunlarının gittikçe arttığı bir dönemde Sine-Sen sendikasının bu konudaki çalışmaları büyük bir önem taşıyor. Kültür Bakanlığı tarafından yapılan düzenlemelerden sinema emekçilerinin kazançlı çıkabilmelerinin tek yolu örgütlü olmaktan geçiyor. Bu konuda sinema emekçilerinin kararlı bir tavır göstermemeleri halinde bu düzenlemelerden de her zaman olduğu gibi oldukça iyi örgütlenmiş yapımcıların kazançlı çıkması muhtemeldir.

BANK-SEN

12 Eylül'le beraber kapatılan DİSK'e bağlı BANK-SEN (Türkiye Devrimci Banka, Büro, Borsa ve Sigorta İşçileri Sendikası) 5. Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. 7-8 Mart'ta DİSK toplantı salonunda gerçekleştirilen kongrede yapılan konuşmalarda ağırlıkla 12 Eylül'e ve DİSK'in yeniden örgütlenmesine değinildi. Yapılan seçimler sonucu Hulusi Karlı BANK-SEN Genel Başkanlığına seçildi.

MADEN-İŞ

Maden-İş Sendikası 24. Merkez Genel Kurul'u yapıl[...] Genel kurulda Fehmi Işıklar, Ankara milletvekili Mehmet Kerimoğlu'nun katıldığı ilk gün konuşmalarında "toplumsal uzlaşma" rüzgarları esti. Rıdvan Budak'ın "sert biçimde" Türk-İş'e gitme düşüncesini eleştirmesi dışında, "demokratikleşmekte olan Türk-İş" ve Türkiye üzer[...] pembe tablolar çizen konuşmalar yapıldı. İkinci gün yapılan seçimlerde ise Genel Başkanlığa Murat Tokmak, Genel Sekreterliğe yeniden Halil Erdem gelirken yönetim kurulunun diğer üyeleri Naci Alansatan, Ekrem Aydın, Tayyar Elmas, Aziz Ülkü [...] Mehmet Sevim oldu.

kkat Kamu Sendikaları Vakfı..

Baştarafı 3. sayfada

laşmayı bekleme, kamu sendikalarının hazırladığı söy- mü sendikaları ve personel yasalarına müdahale etme ciddi bir çaba bile göstermemeleriyle sonuçlanmıştır. alışanları Vakfı'nın üye sayısı ve çok kısa zamanda ştirdikleri çalışmalar düzeyinde bile etkinlik gösteril- ylemek zordur.

önemin önemli bir göstergesi, birinci aşamada etkisiz- için en çok çaba gösterilen "uzlaşmacı" sendikal an- ili sendikal anlayış arasında belirgin bir farkın kalma- asıdır. Birinci aşamada bir ayrım noktası oluşturan ı, bu sendikal anlayışın esnek davranmasıyla belirsiz- Kaldı ki bugün Kamu Çalışanları Vakfı'nın öncülü- şturulan sendikaların bile grev hakkı istemesi bu ay- geçerli olmaktan çıkarmıştır.

laşmanın en önemli bir yanı da örgütlenme politika- ındir. İşyerleri temelinde fiili sendikacılık anlayışının asına rağmen, bugüne kadar gösterilen çabaların ağır- ıka şubeleri, komisyonlar, komiteler, kurullar kurma- nmıştır. Devlet dairelerindeki bürokratizm virüsü ışanları sendikalarına da olanca ağırlığıyla girmiş ve tir. Varolan duyarlı çalışanlar da bu bürokratik yapı- lantılara boğulmuş ve etkisizleşmiştir. Çıkarılan ya- genel örgütlenme eğitim ve mücadele programlarına yda değer hiçbir tartışma geliştirilememiş ve kimi rda onbinlerle ifade edilen üye sayısına rağmen tele- ra giderlerini karşılayacak bir mali fon bile yaratıla- İşyerlerinde güçlendirilmesi gereken sendikal örgüt- sendika ve şube binalarında merkezileşmiş ve miştir.

msal sınıf ve katmanların desteğini sağlama yönünde ıkalar geliştirmek bir yana, işçi sınıfının sendikal ör- riyle bile organik bağlar kurulamamıştır. Sendikalar anışma genel sınıf kardeşliği üzerine konuşmalar, basın açıklamalarıyla sınırlı kalmıştır.

kal politikaların geliştirilememesi ve asgari bir prog- atılamaması yanında sendikaların bulundukları işkol- elliklerine, mesleklerine ilişkin araştırma, çözümleme n oluşturma çabaları bile somutlanamamıştır.

olgu şimdi oluşturulmaya çalışılan sözleşme ve yasa da da ortaya çıkmaktadır. Hiçbir sendika işyerlerin- an ve birer eğitim aracı haline getirilen taslak çalış- girişmemiştir. Sendika masalarında ve taslak komis- rafından oluşturulan taslakların bürokratik bir kitleye götürülmesi ve onaylattırılması ağırlıklı yön- gelmiştir. Sadece bu olgu bile, kamu çalışanları sen- ı memur ideolojisinin hala yaşadığının açık bir gös- ılmalıdır.

kimsenin onyıllardır oluşan tarihsel alışkanlıklar ve üzerinde biçimlenen "memurluğun" bir anda yokol- demeye hakkı yoktur. Ama eğer kamu çalışanları sonuçta "devlet memurları sendikası"na dönüşme- ancak başından itibaren her adımda, konulan, ger- neye girişilen her politikada bu ideolojinin etkisiz- ve sınıf bilincine dönüştürülmesinin esiyle başarılabilecektir.

NÜZÜ KİTLELERE DÖNÜN

ciddi bir bürokratlaşma ve güçlü bir devlet sendika- teleriyle yüzyüze olan kamu çalışanları sendikaları roğram temelinde atılım yapmak zorundadır. Böyle ancak devrimci kamu çalışanları tarafından oluştu- unun için ilk elden devrimci kamu çalışanlarının ratmaya girişmek kaçınılmazdır. Bu gereklilik hem yakın kamu çalışanlarının hem de tüm çalışanların ısından kaçınılmaz bir görevdir. Bu çabanın ağırlık- kamu sendikalarının yüzünü çalışan kitleye dön- bağımsız örgütlenme ve mücadele bilincinin götü- e amirlerin örgütleyeceği sendikalara karşı sevki oluşturulmalıdır. Ancak işyerlerinde yaratı- n ve güçlü zeminler üzerinde sendikanın kurumlaş- dıcılaşması sağlanabilir. Kamu çalışanlarının son özellikle 1965-71 yılları arasındaki sendikalaşma stermiştir ki; çalışanların bilincinde yer etmeyen, le ve örgütlenme programı etrafında biçimlenme- laşma çabaları kolayca boğulabilir ve geri alınabi- e sendika sayıları 600lere, üye sayıları yüzbinlere

şmalarla birlikte oluşturulması gereken asgari bir

memur gibi sosyolojik ayrımlara düşmeden, yaşam- rmelerinin tek aracı emek geliri karşılığında çalış- ma zorunluluğu olan herkesi işçi sınıfının üyesi olarak kabul eden;

2- İşvereni, devlet yada özel sektör olsun, bir meta yada hizmet üretsin, toplumsal zenginliğin yaratılmasına ve mevcut sosyo-ekonomik sistemin yeniden üretilmesine emeğiyle katılan tüm çalışanları üretici sınıftan sayan;

3- Hakim üretim politikalarının yarattığı işbölümünün sonuçlarını, kafa-kol emeği gibi ayrımları, sınıf içi tabakalaşmaları esas almayan ve bu ayrımları gidermeyi amaçlayan;

4- Egemen kültürün yansıması olarak ortaya çıkan memur ideolojisinin doğurduğu, diğer sınıf ve katmanlarla memurlar arasındaki tarihsel aralığı sınıf bilinci temelinde kapatmaya girişen;

5- Sendikalaşma mücadelesinin henüz ilk basamaklarında bulunan kamu çalışanlarının, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkına ulaşmaları için "haklar mücadeleyle alınır" gerçeğinden hareket eden bir mücadeleye sevkini ve bu mücadele içinde fiilen yer almayı hedefleyen bir anlayış temelinde yükselmelidir.

Kamu çalışanlarını tahsil düzeyi, yaptıkları hizmetin niteliği, eğitim seviyesi nedeniyle sınıf bilgisine ulaşma potansiyeli diğer çalışan kesimlere göre daha yüksektir, (%65'i lise ve yüksek okul mezunu) örgütlenme olanakları daha fazladır. Hernekadar "devlet memurluğu" ideolojisi ile bağımsız sendikal örgütlenme bilinci bugün için bir paradoks oluştursa da, bu paradoks doğru bir anlayış ve proğramla ikinci faktörün lehine dönüştürülebilir. Ayrıca kamu hizmetlerinin toplumla dolaysız olarak içiçe olması, yani hizmetlerin toplumsal niteliği; eğer sağlıklı bir mücadele anlayışı oluşturulursa, toplumun diğer kesimlerinin destek ve ilgisinin kazanılmasında önmli bir avantaj oluşturabilir.

ÖRGÜTLENME SORUNUNA YAKLAŞIM

İşçi ve memurlar genel yasalar altında ve ortak örgütlenmeleri hedeflemelidir. Bu hedefin gerçekleşmesi birçok açıdan zor görünse de, böyle bir yönelimin birçok yararı ve kazanımı olacaktır.

Dünya ölçeğinde işçi ve memur örgütlenmesi incelendiğinde görülecektir ki; bu farklı iki çalışan kesim arasında önemli etkileşim ve yakınlaşma olmuştur. İlk önce kamu çalışanlarına tanınan işgüvencesi ve emeklilik hakkıyla, işçilerin uzun mücadeleler sonucunda kazandıkları sendika, toplusözleşme ve grev hakları zaman içinde iki çalışan kesiminde ortak hakları haline gelmiş ve bunun için uzun mücadeleler sergilenmiştir. Böyle bir yakınlaşma ve etkileşim içinde, dünyada 40 ülkenin çalışma yasalarını memurlar ve işçiler ayrımı yapılmadan genel olarak düzenlenme yoluna gidilmiştir. Kimi ülkelerde ise ortak örgütlenmelere gidilmiştir.

Bizim ülkemizde özellikle son yıllarda uygulanan ekonomik politikaların, baskının ve yoksullaşmanın sonucunda çalışanlar arasında nesnel bir yakınlaşma gündeme gelmiştir. Bu nesnellik onyıllardır işçi ve memur kesimleri arasında alınan mesafelerden ve ayrımlardan daha güçlü bir hale gelmiştir. Devletin kuruluşundan beri ayrıcalıklarla donatılarak özel bir toplumsal statü haline getirilen memurların geniş bir kesimi, giderek işçilerin kazanımlarının çok gerilerine düşmüşler ve onlara gıpta eder hale gelmişlerdir.

İşçi ve memurlar arasındaki toplumsal ayrımların üzerinde şekillenen ve giderek bir toplumsal bilinç yanılsaması haline dönüşen bu yapay ayrımların varlığının, ayrı çalışma yasaları ve ayrı örgütlenmelerle pekiştirilmesi yerine tüm çalışanların çıkarlarının ortak olduğu bilinci etrafında ortak düzenleme ve kurumların oluşturulması hedeflenmelidir. Bu tür bir ortak düzenleme ve kurumlaşma hem işçilerin onyıllardır mücadeleyle kazandıkları hakların memurlar tarafından da kullanılır olmasını getirecektir. Hem de memur ideojosinin doğurduğu yanılsamaların fiili olarak giderilmesi sağlanabilecektir. Geniş kamu çalışanları kitlesinin sendikal hak ve özgürlük bilincini özümsemesi ve haklarına sahip çıkar hale gelmesi ancak bir süreç içinde ve kendi mücadele deneyimlerinin sonucunda oluşacaktır. Bu süreç içinde verilen hakların geri alınamamasının garantisi işçilerin onyıllardır verdikleri mücadele deneyimi ve en temel haklarına sahip çıkma bilinci olacaktır.

Kamu çalışanlarının sendikal mücadelesi, 80'li yıllarla birlikte kamu harcamalarını sınırlamaya girişen neo-liberalist politikaların kaçınılmaz sonuçlarının etkisiyle daha da yükselme potansiyeli taşımaktadır. Artık hiç bir güç kamu çalışanlarının sendikalaşma hareketini durdurmaya yetmeyecektir. Yeter ki henüz oluşum halinde olan bu çabaların, yukardan gündeme getirilecek devlet sendikaları aracılığıyla etkisizleştirilip boğulmasının önüne geçilebilsin. Şimdi sorun bu hareketin nasıl bir seyir izleyeceği ve hangi hedeflere yöneleceğidir.

Grev ve Ölüm Orucu

Baştarafı 8. sayfada

440 direnişçi işçi seslerini yükseltebilmek, halkla bütünleşebilmek için Ceyhan'a 30 km.uzaklıkta bulunan işyerlerinden kente doğru yürüyüşe geçip Ceyhan girişine geldiklerinde polis tarafından engellendiler. Ardından 3 Ocak 1992 günü işçilerin zorlaması sonucu izin alınarak düzenlenen yürüyüş ve mitingle yasaklar delinerek somut talepler haykırıldı. Ve emekçilerle diğer demokrat güçler bütünleştiler. Miting ve yürüyüş boyunca: "İşçi kıyımına son" "Sendika hakkımız söke söke alırız" "Faşizme karşı omuz omuza" gibi sloganlar atıldı.

Bu süreçte, pratik eylemliliğe denk düşen (öncesinde bir çalışmaya dayanmayan, pek çok eksiklik taşıyan) komiteleşmelere gidildi. Bu komiteler aracılığıyla toplumun diğer kesimleriyle bağ kurulmaya çalışıldı. Bölgedeki parti, DKÖ, belediye ve sendikalardan maddi destek ve dayanışma çalışmaları başlatıldı. Bu çalışmaların sonunda tüm bu kuruluşlar ve sosyalist basın temsilcileri, işçileri direnişlerinin simgesi olan ve adını kendilerinin koydukları "EMEKTEPE"de ziyaret ederek direnişi şölene dönüştürdüler. Toplanan gıda ve diğer yardımlar işçilere teslim edildi. Akşama doğru, ziyaretçiler Emektepe'den ayrılırken kızılca kıyamet koptu. Bu dayanışma ve coşku işvereni, onun koruyucularını tedirgin etmişti. Direnişçilere karşı yoğun bir jandarma saldırısı başladı. Saldırının bilançosu, onlarca işçinin yaralanması, basın temsilcilerinin tartaklanması ve suç aleti(!) fotoğraf makinalarının tahrip edilmesi, beş direnişçisinin gözaltına alınmasıydı.

İşçiler hemen ertesi günü 30'ar kişilik gruplar halinde DYP ve SHP ilçe binalarını işgal ederek, gözaltındaki arkadaşlarının salıverilmesi, jandarmanın baskısının ve işçilerin önünde oluşturulan barikatların kaldırılması talepleriyle parti binalarında açlık grevine başladılar. İşçiler parti binalarından polis desteğiyle çıkartıldılar.

Bunun üzerine direnişçi işçiler "direnen kazanacak" diyerek yeniden Emektepe'de (bu kez aileleriyle birlikte) mevzilendiler. Bu arada Ceyhan'daki tek DKÖ olan halkevi çok amaçlı olarak "Emekle Dayanışma Gecesi" düzenleyerek coşku, moral ve diğer destekleri beraberinde getiren ortamı yarattı. Ve işçiler ertesi günü (29 Ocak 1992) saat 23.30'da aldıkları ani bir kararla Ankara yürüyüşüne geçtiler. İşçiler bu yürüyüşe gerek bilinç, gerek örgütlülük bakımından yeterince hazır değildi. Fakat komite bu kararı yürüyüşle bir sonuç almaktan çok, eylemin sürekli ve kitlesel niteliklerini artırmak için almıştı. Ceyhan çıkışından itibaren otobüslerle başlayan Ankara yürüyüşü daha başlangıçta polislerce denetim altına alınmıştı. Komitede görevli işçiler yol boyunca diğer arkadaşlarına yürüyüşü ve amaçlarını anlattılar. Ama tartışma süreci, öncesinde yaşanmadığı için yeterli olmadı. İşçiler Ankara Gölbaşı girişinde durduruldular. Ankara'da yapılan görüşmelerden sonuç alınamadı ve işçiler devleti ve sendikayı tanımış olarak geri döndürüldüler.

Ankara yürüyüşünden geri dönen direnişçi işçiler, işverenin bekçileri ve devletin resmi güçlerinin engelleri nedeniyle işyerine giremediler. Direnişin başından beri işyerlerini koruyamama eksikliği ve bunun sonuçları net olarak kendini göstermişti. Direnişin tamamen fabrika dışındaki eylemliliklerle sürmesi, direnişçilere pahalıya maloldu. Polis ve jandarma engeliyle işyerine giremeyen işçiler, birliklerini koruyamayarak dağıldılar. Direniş öncesi yeterli çalışma yapılamaması, komite çalışmasının sağlıklı biçimde yaşanamaması başka bir eksiklikti. Öyle ki işverenin evlere gönderdiği mektup ve telgraflar sonunda 100 kadar işçi, arkadaşlarına ihanet ederek işverenin arabalarının içinde gizlice işyerine girip üretime başladılar. Bu durum direnişin toplu halde sürdürülebilmesine en büyük darbeyi vurdu. Bütün bunların yanında, fabrikada üretim dursa bile yurtdışından her çeşit gübreyi ithal edebilen ve pazarlayan işverenin kısa sürede etkilenemeyeceği hesap edilemedi ve direnişin uzaması moral bozucu etki yaptı.

Bütün bu yaşananların sonrasında 10 Şubat 1992'de 15 işçi Emektepe'ye kurdukları onur çadırında ölüm orucuna başladılar. Daha sonra çeşitli nedenlerden dolayı sayıları 11'e inen ölüm orucu direnişçileri hala eylemlerini sürdürüyorlar.

(GAZETEMİZ BASKIYA GİRERKEN, İŞVERENİN TALEPLERİ KABUL ETMESİ ÜZERİNE DİRENİŞ BİTTİ.)

Çağdaş Sendikacılık!

Baştarafı 5. sayfada

dayanmıyorsa elbette böyle bir öneri saçma olurdu. Ama eğer üzerinde "uzlaşma" önerilen zemin toplumun büyük bir kesimi üzerindeki temel egemenlik ilişkilerinin devamını öngörüyorsa, bunun adı hoşgörü değil teslimiyettir. "Çağdaş" arkadaşlarımız sadece ücret isteyen devlet sendikacılığını eleştirerek "ücretlilerin diğer ihtiyaç ve beklentilerini savundukları" söylüyorlar ve böylece devlet sendikacılığı ile aralarına bir sınır çizgisi çektiklerini sanıyorlar. Oysa devlet sendikacılığının "yeni bir versiyonu" oluyorlar. Devlet sendikacılığının temel mantığı emek ile sermayenin çıkarlarının uzlaşabileceği ortak bir zeminin olduğu şeklindedir. Buna göre, belli bir ortak zemine sahip emek ile sermayenin, işçi sınıfı ile burjuvazinin, ücret pazarlığı dışında bir karşılığı yoktur. Ortak zemin de çoğu kez "ulusal çıkarlar"dır. "Çağdaşlar" devlet sendikacılığının bu temel varsayımını esas alıyorlar; yani, emek ile sermayenin çıkarlarının uzlaşabileceğini savunuyorlar.Bu kez ortak zemin "insanlığın evrensel çıkarları"dır. Fakat kendilerine ne kadar "yeni" süsü verirlerse versinler bu açıdan devlet sendikacılığı saflarına düşüyorlar. Devlet sendikacılığı ise özellikle ülkemizde hatırı sayılır bir geçmişe sahip. Özetle "ücretliler" kavramıyla "işçi sınıfı" kavramının içini boşaltan ve sınıf bilincini zayıflatan, "uzlaşma" teziyle "devlet sendikacılığı" safında yeralan "çağdaş sendikal anlayış" sınıf mücadelesinde "yeni" bir tehlikedir. Sınıf ve kitle sendikal anlayışı ise bu tehlikeyi ortadan kaldıracak güçtedir.

Yurt İçi Kargo Direnişi

Baştarafı 8. sayfada

niye'de süren direnişe başta Adana Halkevi olmak üzere çeşitli demokratik kitle örgütleri de maddi manevi destek sağlıyor. İbrahim Arıkan'sa işçilerin haklı taleplerine gözlerini kapatmayı sürdürüyor.

KARGO DİRENİŞİ SONUÇLANMASA DA ÖLÜMLÜLÜKLARIYLA, EKSİKLİKLERİYLE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI TARİHİNDEKİ ÖĞRETİCİ YERİNİ ALDI

İşçiler bugüne kadar Türkiye'nin yakın dönem tarihinde görülmemiş bir militanlıkla, kararlılıkla mücadele ettiler. Grev kırıcılarına karşı, patronun saldırılarına karşı, polise ve diğer devlet güçlerine, kurumlarına karşı dişe diş bir mücadele verdiler. İşçiliği yeni tanımalarına rağmen, genç oluşlarının ve çok ağır koşullarda çalıştırılmalarının da etkisiyle bir çoğu direnişe sonuna kadar sahip çıktı, hem de genelde büyük bir sessizlik yaşandığı bir ortamda. Ancak Yurt İçi Kargo direnişi adım adım gelişen bir mücadele çizgisi yerine daha başından sert, alabildiğine militan adımlar atılmasının da etkisiyle bugün doruk noktasına ulaştı ve bir bekleyiş sürecine girdi. Bu süreçte işçilerin örgütlenmenin sendikaya üye olmak olmadığını vurgulayarak, söz karar haklarına sahip çıkma doğrultusunda girişükleri komiteleşme çabaları üretilemedi. İşçiler sürekli birarada bulunmalarına rağmen bu birliktelik canlı bir karar alma, uygulama sürecine dönüştürülemedi. Bu işçilerle komite arasında bir kopukluğu doğurdu. Yine bu süreçte yaşanan en büyük eksiklik, direnişe verilen desteğin moral düzeyde kalması, direnişin önünü açmak, geliştirmek, güç kazandırmak doğrultusunda bir destek hareketinin yaratılamaması oldu. Direnişin ilerleyen günlerinde, çevre fabrikalardan ve sendikalardan gelen kısmi destek de azaldı. Kargo işçileri zorlukları tek başına göğüslemek zorunda kaldı. Bugün de kadınıyla erkeğiyle zorlukları göğüslemeye, hak mücadelesine asılmaya, öğretmeye devam ediyor.

ONUR VE İNAT

Baştarafı 8. sayfada

Fakat 12 Eylül süreci bütün ülke sathında olduğu gibi Adana'da da devrimci hareketin yenilgiye uğratılmasından ve toplumsal muhalefetin bastırılmasından kaynaklanan depolitizasyon ve demoralizasyon benzeri aynı türden sonuçları varetmiştir. Ancak bütün bu gelişmelere rağmen devrimci hareketin emekçi halk kesimleri üzerindeki geçmişten kalan olumlu birikimi ve prestiji yokedilememiştir.

Toplumda 12 Eylül psikozu ve korkusu, ANAP hükümeti eli ile sürdürülürken yoğun baskıların yaşanmakta olduğu 1987 yılında açılan Adana Halkevi, o günden bu yana, karşı karşıya kaldığı, bütün saldırılara ve baskılara rağmen bir devrimci direniş mevzisi ve bütün devrimci emekçi kesimlerin yoğun ilgi gösterdikleri bir merkez olmaya devam etmiştir.

Sübjektif plandaki eksiklikleri bir yana kitleselleşememek gibi özel bir sıkıntıyı yaşamamış olması, daima yaşamın içinde olması, güncelı yakalayabilmesi, emekçi halk kesimlerinin sorunlarına yakınlık göstermesi, siyasal alanla diğer alanlar arasındaki uyumu ve bağı izleyen bir mücadele hattı izlemiş olmasındandır. Yerel sorunlara olduğu kadar ülke ve dünya düzeyindeki sorunlara karşı da duyarlı olmaya çalışmıştır.

Hakevleri 60. Kuruluş Yıldönümü kutlamaları Adana Halkevince yukaıda irdelenen mücadele perspektifi ışığında ele alınmış ve buna uygun olarak Adana'da dört gün boyunca geniş kitle katılımının sağlandığı şenlikler biçiminde gerçekleştirilmiştir.

E ÇÖZÜM!

yılından 1985'e ya ve Türkiye fi- altında değerlerle klere kömür satı- ilçelerde yatırım paya el konulur- bancı kredilerin kısmı yine ulusla- ellerin kurduğu proje kuruluşları- en; yıllardır gün- n iş cinayetlerine nda süren bir sa- güçler seferber " denilirken ses- an sermaye sını- razanları şimdi Kapatalım" çığ- orlar. Bu felaket söyleyecek bir z var:

işçi sınıfının ve k kitlelerinin ka- tenen tüm kamu için, özellikle de kömür işletme- züm önerisi var-

n, siyasi iktidarın letmelerinden esi ve yönetimin çalışanların ve yöre halkının ellerine, bilgisine bırakılmasıdır. Çalışanlar sendikalarıyla, işletmelerde bilimin uygulanmasını sağlayan mühendisler meslek odalarıyla ve yöre halkı yerel yönetimler aracılığıyla bu kurumun yönetimine getirilmelidir.

İşçiler üretim sürecinden edindikleri bilgiler ışığında ve sınıf ve kitle sendikası ilkelerine sahip örgütlülüklerinin iradeleriyle bu işletmelerin yönetim süreçlerini de belirler hale gelmelidirler. Mühendisler "doğal kaynaklar halkın malıdır" ilkesiyle madencilik bilimini işletmelere taşımak ve bunların yönetimine katılmak bilinciyle bu süreçlere dahil olmalıdırlar. Halkın somut sorunlarının çözümünü sağlamak ve emekçilerin doğrudan yönetim araçları olmak misyonuyla yükümlü olan belediyeler de işletmelerin yönetiminde karar sahibi olmalıdırlar.

Böylece oluşturulacak bir yönetim mekanizması üretimden yatırımlara, istihdamdan kadrolaşmaya, maden aramasından projelendirmeye dek karar ve uygulama süreçlerinin tüm aşamalarında yetkili hale getirilmelidir.

Siyasi iktidarlar her planlama yılının üç ay öncesinden Türkiye'nin enerji gereksinimlerini bu kuruma iletmeli ve bu kurumdan alacağı yanıtlara göre enerji ihtiyaçlarını karşılayacak bir program oluşturmalıdır.

Ancak böyle bir yapılanmaya geçerken tarihi bir talebimiz olacaktır. Bu da en az yirmi yıllık bir süreden beri dünya ve Türkiye piyasalarının altında satış yapılmasından doğan farkın, her yıl bütçeye konulan ama bir türlü gerçekleştirilmeyen yatırım paylarının ilk elden siyasi iktidar tarafından işletmenin kasasına konulmasıdır.

Böyle bir çalışma sadece madenlerin kurtulmasını sağlamayacak, bizleri gelecek için de hazırlayacak, üretenlerin yönetme bilinci ve alışkanlığına sahip olmasının koşullarını sağlayacaktır.

Kaza Değil Katliam

aştarafı 1. sayfada

öyledi.

bir işletmecilik a 6 kilometre ka- ında -560 kotuna katta birden üre- olduğunu söyle- Uygur "Yeraltı ve hava akımı en olayda yıkılan larından dolayı arlaşan bir akışa

yda da bu görül- lama sonrası gaz n etmiş ve ocak al toplanmalara Bu lokal topla- azı kömür tozuy- ikinci, üçüncü... neden olurken, gazı işletmenin r noktasında ya- çilerin ölümüne ştur" dedi.

Diğer önemli bir hatanın da "işletmelerin (tümünde) büyük yangınların söndürülmesi bilgi ve araçlarından yoksunluğunda" olduğunu belirten Uygur, yangınları sadece pano yangınları olarak kavrayan yönetim -300 kotundaki yangını söndürecek hiçbir araç ve düzenlemeye sahip olmadığından büyümeyi önleyememiştir. Bu nedenle işletmenin kuyu ve havalandırma ağızlarından kapanması bir zorunluluk olmuştur" dedi.

"Tüm bunlar son 12 yıldır TTK'nın devamı için gereken %20'lik yatırımların %5'in altına düşmesini getiren siyasal iktidarların suçudur. Şimdi ise bu suçu yükleyebilecekleri kişi ve kişiler yaratma telaşı içine girilmiştir" diyen Uygur, yoğunlaşan kapatma tartışmalarıyla ilgili olarak da "1930'lardan bu yana sermaye sınıfını yaratmayı temel ilke olarak kabul eden tüm kamu işletmeleri bugün teknoloji yönüyle en geri konumda kalırken iktidarların politik geleceklerinin oy deposu olmuşlardır.

Şimdi egemen sınıf kendisini vareden bu kuruluşların boynuna idam fermanı asmaya çalışıyor. Karlılık ve verimliliği insan yaşamının önüne koyarak politikalarının gerçekleşmesi için maden işçilerinin cesetlerine basarak 'kapatılsın' çığlıkları atıyorlar.

İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde kapatma çığlıkları atanlara da verilecek cevap vardır" dedi.

ZONGULDAK İSYANIMIZDIR !

Baştarafı 1. sayfada

ocak çıkışlarına daha yakın yerlerde bulunan işçilerin, patlamaların şiddetinin buralara katlanarak geçmesi sonucu, parçalanarak ölmesi. Alev fırtınasına yakalanan işçiler ise yanarak ölüyor.

Yeraltında yaklaşık 5 kilometrekarelik bir alanda tahrifat yaratan patlamalar, yeraltının 90 kilometrelik uzunluğa sahip yollarının 60 kilometresinin tümden tahrip olmasına yolaçıyor. Patlamanın şiddeti açısından bir örnek gösterecek olursak patlama, 7 ton ağırlığındaki lokomotifleri yerlerinden alarak, tavan duvarlarına çarpıyor. Sonuç; yerüstünde de hissedilen olayda 274 madenci yaşamını yitiriyor.

Ocağa giren tahlisiye ekipleri ise, ancak 126 madencinin cesetlerini çıkarabildi. Geriye kalan 148 madencinin cesetleri çıkarılamayarak ocakta kaldı. Ocak, 148 madencinin mezarı oldu. Diğer taraftan, -300 kod'unda başlayan açık yangının -425 ve -200 kodlarını da içine alarak büyümesi nedeniyle, yangını söndürmek için tüm kuyu girişleri ve havalandırma çıkışları 5 Mart'ta barajlanarak kapatılırken, yine aynı anda işletmenin tüm havalandırması da durduruldu.

Sorumlu Siyasi İktidarlardır

Patlamanın hemen arkasından, devlet erkanı ve siyasi parti yöneticileri bölgeye seferler düzenliyor. Her zamanki taziyet mesajları ve sorumlu arayışları. Bütün bunların arasında bir de "kriz masası" oluşturuluyor. Kriz masası; il emniyet müdürü, garnizon komutanı, TTK yönetimi ve Devlet Bakanı Ömer Barutçu'dan oluşturuldu. Böylesi bir kriz masasının gerçekteki faaliyeti doğal olarak patlama sonrası gelişebilecek kitle hareketine karşı koymak ve dağıtmak şeklindedir. Oysa bu masa, kamuoyuna teknik bilgilere sahip, ocaklara müdahale edebilecek ve tahlisiye çalışmalarını oluşturacak bir ekip olarak tanıtıldı. Kriz masasının "yüksek madencilik-

Pendik Belediyesi işçileri, Zonguldak katliamına sessiz kalmadı. 13 Mart günü 500 işçi "Zonguldak facia değil katliamdır" "Zonguldak işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla yaklaşık iki kilometre yürüdü.

mühendislik bilgileri" bütün bu olup bitenlerin içinde tam bir deli saçması değilse başka nedir ki?

Aynı zamanda olaya ilişkin sorumlular aranıyor. Birilerini kamuoyunun önüne sorumlu olarak çıkartılmasıyla olayların üzerinin kapatılması hedefleniyor. Oysa gerçekteki sorumlular havza içinde değil, havza dışındadır. Gerçekteki sorumlu siyasi iktidarlardır. Yıllardır havzaya herhangi bir yatırım yapılmamıştır. Bu durum 1980'le birlikte felaket boyutunu almıştır. 1980'le birlikte içine girilen yeni entegrasyon sürecinde ülkemiz madenlerine yer yoktur. Tümden dışa bağımlı, kömür ihtiyacını ithalatla karşılayan bir Türk Modeli geliştirilmiştir. Bununla birlikte, TTK kuruluşundan bugüne, yıllarca bilinçli bir şekilde zarar ettirilmiştir. Özel sermaye yaratma çabaları TTK ve benzeri devlet işletmelerinin iradi olarak zarar ettirilmesiyle gerçekleştirilmiştir. TTK'nın zararı, özel sermayeninin oluşturulmasına ve karına dönüştürülmüştür.

TTK'nın, özel sermaye yaratımı doğrultusundaki misyonunu tamamladığı düşüncesiyle de yatırımlar durdurularak, uluslararası sermayenin yeni işbölümü gereği olarak da, ithal kömür ve ocakların kapatılması dayatılmıştır. TTK yıllardır zarar eder, ettirilir iken, son on yıldır sanki yeni bir şeymiş gibi TTK'nın zararından söz edilmekte, maden ocaklarına idam fermanları çıkarılmaktadır.

Bir başka yönüyle de TTK'ya yönelik yatırımların durdurulmasından da öte, ocakların ayakta kalması, yani kendi hayatiyetini devam ettirmesi için gerekli olan ve %20 oranında gerçekleşmesi gereken idame yatırımları da % 5'lerin altına çekilmiştir. Yeni teknoloji yatırımının girmediği ocaklarda amortismanların bile ayrılamadığı, zorunlu idame yatırımlarının % 5'lerin altına çekildiği ve ocakların kapatılması doğrultusundaki ilk adımların atıldığı, tehlikeli bir süreç başlatılmıştı.

İdame yatırımlarının gerçekleştirilmemesi, grizu ve göçüklere açık davetiye çıkarmaktır. 12 Eylül'le birlikte felaket boyutuna ulaşan bu tablo, yaşanan bu patlamanın da yaratıcısıdır. Ve sorumlu, siyasi iktidarlardır. Hiç kimsenin havza içinde sorumlu aramaya hakkı yoktur. Sorumlu emperyalizmin entegrasyon programı doğrultusunda havzayı gözden çıkaran ve çok yönlü bir programla yok etmeye çalışan siyasi iktidarlardır.

Mezar Soyguncuları

Patlamanın hemen arkasından bu program yeniden seslendirilmeye başlandı. Ocakların kapatılması için herşeyi göze alan, ocakları zarar ettiren, yatırımları durduran ve patlamanın nedenlerini oluşturan çevreler, 274 madencinin cesetlerinin üzerine basarak ocakların kapatılması nakaratıyla mezar soyguncuculuğuna başladı.

Ocakların kapatılmasını isteyen çevreler, kamuoyunda adeta madencilerin dostu olarak gösterilmek isteniyor. Ocaklar zarar ediyor, işçiler ölüyor denilerek, ocakları kapatma programına kitlelerin nezdinde meşruluk oluşturulmaya çalışılıyor. Oysa son grizunun nedeni de ocakların kapatılması doğrultusundaki proğramın kendisi değil midir? Bütün sermaye çevreleri ve onların temsilcileri kendilerinin varedilmelerini sağlayan ocakların kapatılmasını istiyor. Elbette insan yaşamına değer verdiklerinden madencileri o denli çok sevdiklerinden değil. Daha çok kar elde edebilmeleri, ithalat vurgunculuğu yapabilmeleri için, sistemin zorunlu bir gereği olduğu için ocakların kapatılmasını istiyorlar.

Ancak, ocakların kısa bir süre içinde kapatılamayacağını onlar da biliyor. Bunun için de tedrici bir proğram geliştiriyorlar. 274 madencinin ölümünü de bir fırsat olarak değerlendiriyorlar. Çünkü ocakların kapatılması ancak madencinin ve yöre halkının direnme eğilimlerinin kırılmasından geçiyor.

Ocaklara yatırım yapılmadığı sürece, grizu ve göçük madenciyle, madencinin ölümüyle birlikte anılmaya devam edecektir.

Zonguldak direnişinin üzerinden bir yıl geçti. Ancak maden işçisi yine sefalet ücretiyle çalışıyor, yine ağır çalışma koşulları altında, yine ocaklar kapatılsın isteniyor ve yine ocaklar maden işçisine mezar oluyor.

Maden işçiliği Zonguldak'ta bir yaşam biçimidir ve ocaklar maden işçisinindir. Yeraltı maden işçisinin olduğu kadar, yerin üstü de, vardiya çıkışları ve Zonguldak sokakları da maden işçisinindir.

Yeni katliamların önüne geçmek için şimdi yeraltını, yerüstüne taşıma zamanıdır. Zonguldak bizim isyanımızdır.

Toros Gübre

GREV VE ÖLÜM ORUCU

● *Ankara Yürüyüşü'nden geri dönen direnişçi işçiler, işverenin bekçileri ve devletin resmi güçlerinin engelleri nedeniyle işyerine giremediler.*

(İşçilerin Sesi-Adana) Adana'da kurulu Toros Gübre Fabrikası Tekfen Holding'e bağlı bir kuruluş. İki bölümden oluşan fabrikanın gübre üretim bölümünde Petrol-İş örgütlü. "İskele-vinç bölümü" adıyla anılan diğer bölümde ise, limanda tahvil-tahliye işlerini yapan, diğer yan hizmetleri yerine getiren taşeronluk sistemiyle çifte sömürüye maruz kalan sendikasız işçiler çalışıyor.

1989'da Toros terminal servisinde çalışan 47 işçi, Likat-İş sendikasına üye oldu. İşveren, sendikaya üye oldukları için bu işçilerden 10'unu işten attı. Geriye kalan işçileri de "sendikadan istifa etmezseniz sizleri de işten atarım" diye tehdit ederek sendikadan ayrılmalarını sağladı. Hemen ardından Toros terminal servisi, Melih Müteahhitliğe devredildi. Fakat işçiler Likat-İş'e üye olabilmek, sendikalaşmak için mücadelelerini sürdürmeye devam ettiler. Likat-İş sendikası 1991 yılı 1 Aralık tarihinde grev kararı aldı, fakat üyesi olmadığından Ceyhan Kaymakamlığı'ndan grev oylaması için izin istedi. Bunun üzerine grev kararı için oylama yapılıp, çoğunluk sağlandığı halde gönderilen müfettişler "Sosyal tesislere gidip orada yiyip içerken karar verdiler. Burada işçi yoktur, buradakilerin bir kısmı koruma görevlisidir, diğerleri de itfaiyecidir" diye tutanak tuttular. İşverense "sendikayla ilgileniyor" diye 2 işçinin daha çıkışını verdi. İşçiler bunu protesto etmek amacıyla 19 Aralık 1991 tarihinde topluca vizite eylemine çıkmak istediler, ancak 15 işçinin dışındakilere vizite kağıdı verilmedi. 22 Aralık'ta işçiler işbaşı yapmayınca Toros Gübre'de grev tüm baskılara rağmen başlamış oldu. Aynı tarihte 22 Aralık'ta işveren Melih Müteahhitliği feshedip, Ersoy Müteahhitliği kurdu. Aynı işyerinde yeni isim, aynı iş numarasıyla işe başlarken, aynı gün 440 işçiye toplu çıkış verildi. Bir insan-işçi simsarı olan firma sahibi Erol Kahraman'ın başını çektiği katmerli bir sömürü dönemi başladı. Bu arada işçiler bir takım yasal mercilerden sorunlarına sahip çıkmaları için yardım isteyip "sabır ve itaat" önerisinden başka birşey göremeyince, direniş üretimden gelen gücün kullanılması, mücadelenin sıçratılmasına yöneltildi.

Devamı 7. sayfada

Sendikal Hak Ve Zamlara Karşı Mitinginde Toros Gübre Işçileri

PETLAS'TA
Sendikasızlaştırma Operasyonu

● *Petlas işçileri işverenin kendilerini kurduğu paravan şirketlere aktarması nedeniyle sendikalaşamıyor. İşçiler örgütlülüklerine sahip çıkmak için üretimi durdurdu ve fabrikayı terketmedi.*

Faaliyete geçmesi uzun yıllar alan ve tartışmalı bir süreçten sonra üretime başlayan Kırşehir'de kurulu PETLAS Lastik Fabrikası'nda çalışanlar sendikalaşamıyor.

1989-1990 yıllarında işe başlayan ve çoğunluğunu meslek lisesi mezunu işçilerin oluşturduğu fabrikada 1000'e yakın işçi çalışıyor. "Yeni Reji" Şirketi adındaki taşeron firma aracılığıyla işe başlayan işçiler daha sonra "Teknotes" Şirketi'ne devrediliyor.

İşyerinde aynı işi yapan işçilerin bazılarının kadrolu olması, bazılarının geçici olması sendikasızlaştırmayı kolaylaştıran etkenlerden birisi. Çünkü fabrika parça parça taşerona devredildiği için yapılan haksızlık oldukça bariz biçimde ortaya çıkıyor. Teknotes Şirkesi'ne devredilen işçiler yeniden Petrol-İş Sendikası'na üye olarak gerekli çoğunluğu sağlayıp sendika ve toplu sözleşme hakkını elde ettiler.

Sendikanın yetkiyi almasından sonra harekete geçen işveren Teknotes Şirketi'ni "Tektes" Şirketi'ne dönüştürerek, sendikalaşmayı engelledi. Tektes bünyesinde yeniden sendikalaşan işçiler yetki almasına rağmen olay bir üst mahkemede görüşülmek üzere dava açıldı.

Sendikalaşma sorunu mahkemede çözülmeyi beklerken, işçiler kendilerine verilen sözlerin tutulmaması üzerine direnişe başladılar. 700 bin lira ücret alan ve 16 aydır zam bekleyen işçiler 25 Şubat günü şalterleri indirdiler. Fabrikayı terketmeyen ve üretimi tamamen durduran işçiler işverenin eğlence merkezini işgal ederek "Girilmesi Yasaktır" denilen yere girdiler ve yapılan toplantılardan sonra ünitelerden seçilmiş işçilerden bir üst komite belirlendi. Direniş karşısında telaşlanan Devletin verdiği sözler üzerine işçiler şimdilik direnişe ara verdiler.

Yurt İçi Kargo Direnişi
BİTMEDİ BİTMEYECEK!

3 Mart gecesi İzmir aktarma merkezi önünde çadırları sökülen işçiler gözaltına alındı.

100. gününe yaklaşan Yurt İçi Kargo direnişinde, işçiler mücadeleyle dolu bir ayı daha geride bıraktılar. Bu bir ay içinde yine yoğun bir polis terörü yaşandı. Direniş polis saldırısıyla ve sonrasında yüzlerce işçinin gözaltına alınmasıyla bitirilmeye çalışıldı. İşçilerin aktarma merkezleri önüne kurduğu çadırlar yıkıldı, işçiler dövülerek 2 gün gözaltında tutuldu. Sonrasında Bölge Müdürlüğü'nün önünde oldukça sesli geçen kısa bir bekleyiş süreci yaşandı. Ardından hem moral coşkuyu arttırmak, hem de kargo işçilerine destek verenlerle buluşmak için Altunizade'de düzenlenmek istenen şenlik, polisin saldırısıyla engellendi. Hemen hemen tüm işçiler tartaklanıp, dövülerek gözaltına alındı. Kargo işçileri olayı yaptıkları basın açıklamasıyla protesto edip, valiliğe suç duyurusunda bulundular. İstanbul'da olduğu olduğu gibi başta Adana ve İzmir olmak üzere diğer illerde de direniş aynı kararlılıkla sürüyor. İzmir ve Adana'da İstanbul'dan kısa bir süre sonra direnişe geçen işçiler de aynı saldırılardan nasiplerini aldılar. İzmir'de aktarma merkezlerinin önünden ayrılmayan kargo işçilerine polis ve jandarma saldırdı, çadırları söküldü. Ancak işçiler mevzilerini terketmediler. 28 Şubat sabahı ise etrafı sarılan işçilerden 11'i tekme tokat gözaltına alınıp tutuklandı. Geride kalan işçiler bu durumu, bölge müdürlüğü önünde basın toplantısı yapıp sendikalarına kadar marşlar ve sloganlar söyleyip yürüyerek protesto etti. Tekrar aktarma merkezlerinin önüne dönen işçiler yine polis ve jandarma saldırısına uğradılar. Yaşanan gözaltılara rağmen direniş aynı kararlılıkla sürüyor. Adana'daysa direniş 60 gününü doldurdu. İşyerleri kapanan işçiler (başka aktarma şirketleriyle anlaşan Y. İ. Kargo patronları, Güneydoğu'daki şubeleri kapatmışlardı) aktarma merkezlerinin önündeki direnişlerini sürdürüyor. En son 50 işçinin şehir merkezine yaptığı yürüyüşe polis müdahale etti. Halen G.Antep, Adıyaman, Hatay, Batman, Diyarbakır, Ceyhan ve Osma-

Devamı 7. sayfada

Çorum Çampınar Köyü Halkevi Açılışı

28 Şubat tarihinde Çampınar Köyü'nde halkevi açılışına yönelik etkinlikler yapıldı. Etkinliklere, Halkevleri Genel Merkezi de katıldı. 28 Şubat gecesi ve 29 Şubat günü coşku dolu şenliklerle halkevi açılışı gerçekleştirildi. Şenliklerde "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız" "Söz, Yetki ,Karar, İktidar Halka" pankartlarıyla "Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim" sloganlarıyla büyük bir coşku yaşandı.

HALKEVLERİ 60. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ
ADANA ŞENLİKLERİ

● *Adana'da zama, zulme, faşist teröre, şövenizme ve işten atılmalara karşı tepkilerin örgütlendiği şenlikler biçiminde kutlandı.*

Adana'da 19-27 Şubat tarihleri arasında düzenlenen halkevleri 60. kuruluş yıldönümü şenlikleri Türk ve Kürt emekçi halklarının kardeşliğinin sağlanmasında, DYP-SHP koalisyon hükümetinin sahte demokratikleşme programı ve yerleştirilmeye çalışılan Yeni Dünya Demokrasisinin emekçiler açısından zam, zulum ve işten atılmalar demek olduğunun kavranması ve oluşan tepkilerin dile getirilmesi açısından anlamlıydı.

Düzenlenen şenlikler içinde bulunulan zor koşullara rağmen kitlesel ve coşkulu bir şekilde gerçekleşti. Şenlikler kapsamında sırası ile: 19 Şubat'ta FOSEM Grubu'nun Göç Yolları fotoğraf sergisi 24 Şubat'a kadar açık tutuldu. 24 Şubat günü Zuhal Olcay'ın Sahte Cennete Veda filmi ve FOSEM Grubu'nun Yılmaz Güney ve Bütün Türkiye Zonguldaktır konulu film ve dia gösterimi gerçekleşti. 24-25 Şubat akşamları ise, çeşitli grup ve sanatçıların katıldığı, Ulaş Bardakçı'nın anıldığı ülkenin ve dünyanın siyasal panoramasının çizildiği, çeşitli sloganların coşkulu bir şekilde atıldığı atmosferde gerçekleşti. 26 Şubat'ta ise Ankara İHD Şube Başkanı Ayşe Pekdemir, Tüm-Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara, Adana Halkevi Başkanı Hüseyin Akşen ve Halkevleri Genel Merkez Kültür Sorumlusu Hasan Tatar'ın konuşmacı olarak katıldıkları "Demokratikleşme Sürecinde Türkiye" konulu panel gerçekleşti. Panelde alışılmışın dışında dinleyicilerin de katılımının sağlanması amacıyla kürsü oluşturuldu. Katılım oldukça sevindiriciydi.

Adana Halkevince düzenlenen bu şenlik, depolitizasyon ve demoralizasyonun yoğun olarak yaşandığı bir dönemde, bunun kırılabilmesi ve Türk-Kürt halklarının kardeşliğinin vurgulanması yönünde elverişli zeminlerin oluşturulmasında, devrimcilerin eyleminin birliğinin sağlanmasında önemli bir zemin ve adım olmuştur.

ONUR VE İNAT

Türkiye devrimci mücadele tarihi ele alınıp incelendiğinde; Adana, devrimci mücadelenin çok kısa zamanda ivme kazandığı, o dönemin koşulları içerisinde devrimci hareketin, Adana'da doğru devrimci bir hat üzerinde, temellendirdiği militan mücadele süreci köklü devrimci birikimler ve dinamikler yaratmıştır.

Devamı 7. sayfada

BİFA'DA DİRENİŞE DEVAM

(İşçilerin Sesi-Ankara) Bifa Bisküvi Fabrikası'nda yaşanan sorunlar hala çözülemedi. İşverenin tutumu tüm çabaların boşa çıkmasını sağlarken işçiler kendi deneyimlerine ve gücüne güvenerek ayakta kalmaya devam ediyorlar. Yaklaşık 350 kişinin iş akitlerini tek taraflı fesetme haklarını kullanmaları işvereni zor durumda bıraktı ancak fabrikada üretimin tam olarak durmasını sağlayamadı.

Bifa İşçilerinin mitingine Tekstil ve Belediye İşçileri Katıldı

Fesihten sonra valilikten izin alan işçiler Şubat'ta Karaman'da Miting düzenlediler. Pazar yerinde toplanan 1000 kadar Bifa ve Belediye-Teksif işçileri yaklaşık bir kilometre yürüdükten sonra miting alanına girdiler. Yürüyüş "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız" Pankartının önde olduğu ve "Bifa'da İşçi Kıyımına Son", "Haklı Mücadelenizi Destekliyoruz-Teksif İşçileri" ve çok sayıda dövizin taşındığı coşkulu bir havada geçti.

İşçi, sendika ve İHD temsilcilerinin konuşmacı olarak katıldığı mitingde ayrıca "İşçiyiz Güçlüyüz Kazanacağız", "Sendika Hakkımız Söke Alırız" sloganları atıldı.

Bifa'ya yeni işçilerin alınması, özellikle kadın işçilerin işvereni nazikçe! uyarmalarına neden oldu. Yerinde ve oldukça nazik! biçimde uyarı yapan 20 işçi gözaltına alınarak 2 gün gözaltında bekletildi. İşçiler daha sonra komiteleriyle yaptıkları tartışmalarda yürüttükleri mücadelede sendikanın yanlarında olmadığını ifade ederek Tek Gıda-İş ve Türk-İş'i protesto etme kararı aldılar. Alınan karar sonucu, 100 işçi 4 Mart günü Türk-İş'i bastılar. Zonguldak faciasından dolayı Türk-İş yöneticilerini yerlerinde bulamayan işçiler Enver Toçoğlu ile görüşerek maddi ve manevi yardım talep ettiler.

İşçiler içlerinden 6 kişilik bir komiteyi Ankara ve İstanbul'da yapılacak işlerle görevlendirerek Karaman'a döndüler.

İşçiler Türk-İş yetkilileriyle yaptıkları görüşmede Tek Gıda-İş Genel Merkez'inin olaydan dahi haberdar olmadığını duyunca şaşkına döndüler. Türk-İş yetkilileri bir yandan da İHD'den uzak durmaları için işçileri uyardı. Tek Gıda-İş Şube yöneticilerinin işçiler Ankara'dayken Türk-İş'e dahi gelmemeleri aslında işçilerden korktuklarının en açık ifadesiydi. Bifa işçileri şimdi "Sendikadan da hesap soracağız" diye haykırıyorlar.

İzmir Halkevleri

İzmir'de faaliyet gösteren altı halkevi şubesinin kendi çalışma ve etkinliklerinin sergilendiği gece 19 Şubat gecesi yapıldı. Yaklaşık 1300 kişinin izlediği gecede halkevleri şubeleri müzik dinletileri, folklor ve şiir dinletileri sundular. Ancak gecede programı olan grupların zamanı dengesiz kullanmaları nedeniyle oluşan gergin havadan izleyiciler etkilendi ve salonu terk etmeye başladılar. Organizasyon komitesinin müdahalesi sorunu çözmedi, coşkulu başlayan gece olumsuzlukla sona erdi. 22 Şubat cumartesi günü ise Halkevleri İl Koordinasyon Kurulu'nun açılışı yapıldı.

Kısa... Kısa...

GÜNAYDIN'DA DİRENİŞ

(İşçilerin Sesi-Ankara) Günaydın gaze Ankara bürosunda yaklaşık 10 ay önce sendikalaşma mücadelesi veren 3 işçi iş atılmışlardı. İşçilerden ikisi tekrar işe alınırken sendikalaşmada öncülük eden işçiye temsilcilik verilmedi ve işten atıl Günaydın'da çalışan 15 işçi Basın-İş Sendikasına üye olduktan sonra toplu sözleşme imzaladılar. Kağıt üzerinde i sözleşmeyi işveren uygulamıyordu. Yaklaşık 10 aydır ücretlerini alamayan Günaydın çalışanları 27 Şubat günü iş durdurdu. Basın-İş Ankara Şubesi ve d basımevlerindeki işçiler Günaydın çalışanlarını ziyaret ederek destek verd Polisin gözetiminde direnişe devam ed işçilerden dokuzu 9 Mart tarihinde göz alındı.

ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ İŞÇİLERİ; DİRENİŞ DEVAM!

(İşçilerin Sesi-Ankara) Polis, Türk- hükümetin üçlü çabası ile İzmir'e gö Belediye işçileri yeniden direniş örgü çabası içindeler. 15 kişilik komite, iş İzmir'e gittiğinden bu yana Ankara'd bulunuyor. Komite, hükümetin verdi taahhüdün yerine getirilmesi ve Çalı Bakanlığı müfettişlerinin vereceği ka takip etmek amacıyla yaklaşık 1 ayd Ankara'da yetkililerle görüşmeleri sürdürüyorlar. Sürekli bilinmez bir t ertelenen sözler artık komiteyi bıkır durumda. Ankara'da kalan komite görüşmelerin ve verilecek kararların hızlandırılması amacıyla Belediye-İş Merkez İrtibat Bürosunda açlık grev başladılar. İzmir'deki işçilerle de ili içinde bulunan ve yeniden direnişin örgütlenmesi için çaba gösteren ko kendisini Türk-İş ve hükümet yetki kabul ettirdi. İzmir'de direnişi yenid örgütlemek ve komitenin belirlediğ 13 Mart'ta Ankara'ya gelip açlık gre başlamak için son hazırlıklar yapıl Türk-İş yönetiminin de açlık grevi destekler biçimde hazırladığı basın ve Belediye-İş Genel Merkez yöneticilerinden 1 kişinin 1 günlük grevi yapması komitenin meşruluğ gösteren olaylardan birkaçı sadece.

PANCAR MOTOR İŞÇİLERİ ANKARA

(İşçilerin Sesi-Ankara) Yaklaşık 2 Pancar Motor işçisi, 5.3.1992 tarihin Ankara'ya geldi. Otomobil-İş Send bağlı işçiler 4 aydır maaş alamadıkl yaşadıkları diğer sorunları kamuoyu duyurmak ve yetkililerle görüşmek Ankara'ya geldiklerini açıklıyorlard Ankara girişinde polis tarafından en işçiler, İstanbul yolu üzerinde bulun Bankası tesislerinde tutuldular. Yap görüşmeler sonunda anlaşma sağlan toplu halde Erdal İnönü ile görüşme işçiler, "4 aydır maaş alamıyoruz, d sınırımızın sonuna geldik. Bizim so artık çözülmeli" diyorlardı. Erdal İn yaptığı konuşmada, "Seçim öncesi çalışmalarda yaptığımız görüşmeler işten atılmalarla ilgili sorununuzu ç En kısa zamanda da içerde bulunan maaşlarınızı almanızı sağlayacağız. güvenmeye devam edin" diyerek işç geri dönmeye ve sessizliğe mahkum çalışıyordu. Görüşmenin sonunda umduğunu bulamayan Pancar Motor İstanbul'a geri döndüler.

TMMOB TARİHİND İLK GREV

Bir çok demokratik kitle örgütüyle b 1970'li yıllarda ortak mitingler düze bir TMMOB ve 92 yılında TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası'nda çal işçilerin grevi.

Geçmişteki başarı kriteri demokras mücadelesinde aldığı yerken, günüm bu kriter bankalarda faize yatırılan p miktarı olmuş.

Bir kaç dönemdir, yıllık enflasyonun imzalanan toplu iş sözleşmeleri, bu d işçilerin işi baştan sıkı tutması sonuc olması gereken bir süreç izledi.

Akçeli maddelerin yanısıra idari ve s maddelerde de uyuşmazlığa düşülme sonucu 28 Şubat'ta EMO çalışanları g gitti. Gelinen noktada bu tür yerlerde sendikalaşmaya karşı olma noktasına varan gerici düşüncelerin yanı sıra iş grevine destek veren bir çok demokrat-ilerici mühendis de var. Bu somut kanıtı elektrik mühendisleri od İzmir Şubesi'nde greve çıkan üç kişiy yakın destek çiçeğinin gönderilmiş ol Dileğimiz TMMOB bünyesinde çalış yönetimi ile içi boşaltılan odaların da demokratik yapılar haline getirilebilm